Deel van een parcours

Enige geschriften van Gabriel Pombo da Silva

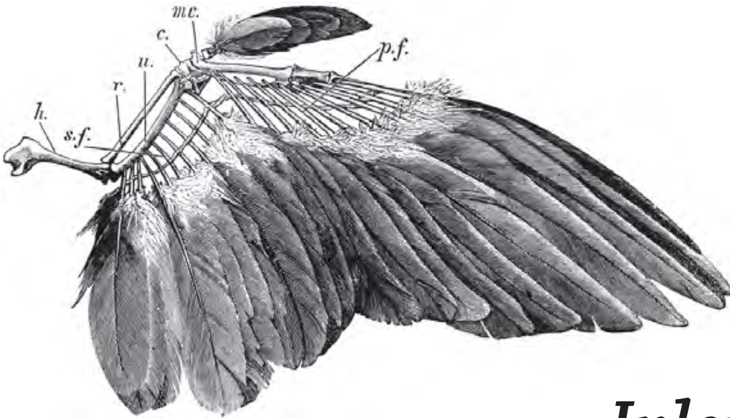

Je kan Gabriel schrijven op het volgende adres
(onder voorbehoud van eventuele overplaatsingen)

Gabriel Pombo Da Silva
Centro Penitenciario Madrid III
Carretera Pinto-San Martín de la Vega, km 4.5
28340 Valdemoro (Madrid)
Spanje

In april en mei 2013 verschenen zowel in het Spaans als in het Frans gelijkaardige brochures waarop deze uitgave geïnspireerd is.

Internationalistische anarchisten
Brussel - mei 2013

Inleiding

De anarchistische kameraad Gabriel Pombo da Silva heeft al bijna 30 jaar in de gevangenis doorgebracht, waarvan een twintigtal in de Spaanse gevangenissen. Hij heeft daarenboven opgebokst tegen de waaier aan straffen en isolatieregimes waarover de staat beschikt om degenen die niet aan haar eisen toegeven te proberen breken. Gabriel maakt deel uit van degenen voor wie de opsluiting niet het einde van de revolte betekent, noch van de verlangens naar vrijheid. In de jaren 80 en 90 werd het Spaanse gevangenissysteem flink dooreengeschud door vele individuele en collectieve daden van verzet en aanval, van opstanden tot ontsnappingspogingen. Omwille van zijn deelname kreeg Gabriel, net zoals zovele anderen, het regime FIES[1] opgelegd, bedoeld om elke poging tot rebellie uit te roeien.

Maar een hevige strijd[2] antwoordde op de invoering van dit splinternieuwe straf- en controlesysteem. De strijd werd van binnenuit gevoerd door gevangenen die systematisch gefolterd en in extreme isolatie gehouden werden. Van buitenuit werd de strijd gesteund door vele initiatieven en solidariteitsacties. Zowel op nationaal als op internationaal vlak werd de kritiek in woord en daad van de gevangenismaatschappij ontwikkeld die we moeten vernietigen voordat die ons kapotmaakt. Dit gevecht heeft vele levens en gemoederen getekend en heeft aangetoond dat de poging om individuen te breken en komaf te maken met de revolte de Macht duur te staan kan komen.

In oktober 2003 besliste Gabriel om niet terug te keren naar de gevangenis na een verlof. Op 28 juni 2004 wordt hij in de buurt van Aken (Duitsland) na een politiecontrole die slecht afliep en ondanks een vuurgevecht om niet in de handen van de flikken te vallen, gearresteerd in gezelschap van zijn zus Begona en de kameraden Bart de Geeter en José Fernandez Delgado (die eveneens op de vlucht was voor de Spaanse gevangenis). Deze opsluitingen en het proces dat plaatsvond in Aken kregen internationale weerklank binnen de anarchistische beweging. Het was wederom de gelegenheid om de gevangenishel

aan te klagen, de praktijken van solidariteit te verspreiden en pistes uit te werken voor de aanval tegen het Systeem dat mede door de gevangenissen wordt ondersteund. Op 25 september wordt José – eveneens beschuldigd van een bankoverval – veroordeeld tot 14 jaar, Gabriel tot 13 jaar, Bart tot drie jaar en 6 maanden en Begona tot 10 maanden gevangenis met uitstel. Bart kwam in 2007 buiten, José zit momenteel – na verschillende overplaatsingen – in de gevangenis van Rheinbach, Gabriel zat zijn straf uit in Aken waar hij de verplichting tot arbeid verwierp waardoor hij 23 uur op 24 in de cel moest blijven. Eén van zijn manieren om uit deze vorm van isolatie te geraken was om een briefwisseling te onderhouden met de kameraden van alle horizons. Hij bleef met zijn geschriften en hongerstakingen meedoen aan verschillende solidariteitsinitiatieven en offensieven in de hele wereld: tegen de opsluiting en de autoriteit in al haar vormen. De continuïteit, het doorzettingsvermogen en de wil om het bestaande te subverteren is niet naar de smaak van de machtigen; verschillende staten willen hem, net zoals anderen, deze gevechten zowel binnen als buiten de muren doen betalen.

In januari 2013, met 2/3 van de straf uitgezeten (conform de praktijken in Duitsland), werd Gabriel uitgeleverd aan de Spaanse staat die hem opeiste om hem de straf die hem in Spanje nog restte te doen uitzitten (we weten nog steeds niet hoe lang hij nog moet zitten, dat zit verborgen in de bureaucratische, juridische, penitentiaire en politieke meanders). Na in de gevangenis van Soto de Real in Madrid in observatie te zijn gehouden kreeg hij het regime FIES 5 opgelegd omwille van zijn "bijzonder traject als gevangene" (met andere woorden, conflictueel) en daarna overgeplaatst naar de gevangenis van Villena (Alicante), hoewel hij gevraagd had om overgeplaatst te worden naar Galicië. Begin april werd hij naar Valdemoro (Madrid) gebracht om te verschijnen voor de Audiencia Nacional omwille van een Europees aanhoudingsmandaat uitgaande van de Italiaanse staat. De onophoudelijke administratieve klippen hebben gemaakt dat hij tot nu toe nog maar twee familiebezoeken heeft gehad.

Deze niet-volledige samenvoeging van teksten heeft niet als enige doel om het parcours van deze kameraad gekend te maken of in herinnering te brengen, het gaat er eveneens om – en eigenlijk vooral – de ideeën waarvoor hij strijdt en die wij delen te blijven verspreiden; de keuze voor de onteigening en een vastberaden antagonisme te verdedigen; de verlangens naar vrijheid, sociale revolutie en Anarchie die ook ons begeesteren en die niet herleid kunnen worden tot woarden levendig te houden.

Tegen alle gevangenissen en de systemen die ze voortbrengen!
Voor een solidariteit die de pacificatie breekt die ze ons willen opleggen en op naar de aanval van een nieuwe wereld!

---

[1] Dit nieuwe classificatiesysteem voerde een hele reeks speciale regimes in waaraan de gevangenen kunnen onderworpen worden naargelang hun profiel en hun conflictualiteit. De FIES-1 Control Directo – het zwaarste regime – was bedoeld voor de zwarte schapen van de gevangenisadministratie.

[2] In 1999 begon een strijd van tientallen gevangenen vanuit de bunkers met de volgende eisen: afschaffing van het FIES-regime en van de isolatie, vrijlating van alle gevangenen die ongeneeslijk ziek zijn, stopzetting van de verspreiding van de gevangenen en vrijlating van alle gevangenen die drie vierde van hun straf hebben uitgezeten. Om meer te weten over deze strijd die zowel binnen als buiten gevoerd werd raden we het artikel "Kritische noten over de strijd tegen de FIES" aan dat verscheen in het internationale anarchistische tijdschrift *A Corps Perdu* nummer 2 (2009).

Wat is de gevangenis?

Als je me zou vragen wat de gevangenis is zou ik zonder aarzelen antwoorden dat het de vuilbak van een nauwkeurig socio-economisch project is waarin ze alle mensen gooien die de maatschappij storen: daarom zitten er vooral armen in de gevangenis...

De idee van gevangenis verschijnt in de geschiedenis als een middel om de mensen die de autoriteiten beschouwden als storend of subversief voor haar doctrines en normen op te sluiten en te isoleren van de samenleving. In de loop van de geschiedenis namen de gevangenis en haar strafcellen verschillende vormen aan; maar altijd, absoluut altijd, waren ze een instrument van de opgelegde macht, een dwangmiddel van de koningen, militairen en politici. Om nauwkeurig te zijn moet ik zeggen dat de gevangenis ontstond met de nood van de Regering, van de Staat, om zich het exclusieve recht tot straffen toe te eigen, het is te zeggen, de exclusiviteit van het gebruik van geweld tegen vrije mensen. Ze haalt haar nut en haar functie uit hun nood om hun wetten te doen heersen door middel van terreur en folter en zo de vijanden van het heersende systeem en allen die zich niet onderwerpen aan hun strafwetboeken en wetten uit te roeien. Maar de gevangenissen hebben zeker een sociale oorsprong: de controle door de macht over de onterfden en de armen, over de immense massa van armoede en marginaliteit die beweegt in de buik van de moderne maatschappijen om aldus een groot deel van de sociale ontevredenheid te remmen door voortdurend de meest strijdbare sociale lagen te onderdrukken. We kunnen dus uit dat allemaal besluiten dat de bak, de moderne gevangenissen, een instrument zijn van het regeringsapparaat waarmee het haar macht consolideert; dat ze ontstaan uit de nood van de macht om het volk te controleren, uit de nood om het te reguleren, te bevelen, te selecteren en tenslotte om het in een voorwaardelijke vrijheid te houden die onderworpen is aan een Strafwetboek en enkele onrechtvaardige wetten die zonder raadpleging van de bevolking gestemd werden, een voorwaardelijke vrijheid waar altijd de permanente dreiging van de gevangenis boven onze hoofden zweeft.

Als de gevangenissen opgericht werden om er armen en alle rebellen tegen de gevestigde orde in op te sluiten heeft men hier, in de Spaanse gevangenissen, de FIES ingevoerd om er allen die de macht binnen de gevangenis uitgedaagd en bestreden hebben in op te sluiten en levend te begraven. De FIES (Interne Fiche voor Speciale Opvolging) is van

de kant van de Spaanse staat één van de ergste schendingen van de mensenrechten van de laatste jaren. Vermits het een speciaal regime is, is het niet gereguleerd, zelfs niet door een eigen wet. Het is een soort van vrij spel dat aan de cipiers gegeven wordt om naar believen een reeks gevangenen die zich georganiseerd hebben tegenover de Penitentiaire Instellingen te onderdrukken. De FIES werd voor het eerst toegepast in 1991 na de heroprichting van de APRE (Vereniging van Gevangenen in Speciaal Regime), een organisatie van gevangenen die zich bewust zijn van de gevangenisproblematiek en een reeks opstanden en gijzelnames van cipiers of ander personeel van de penitentiaire en juridische autoriteiten ondernamen om de aandacht van de maatschappij op te eisen en betere omstandigheden te vragen in de Spaanse gevangenissen.

De FIES werd ingevoerd door Antoni Asuncion die daarna minister van Binnenlandse Zaken geworden is. Het werd bestudeerd en gebruikt om de APRE te vernietigen en de gevangenen die beschouwd werden als de meest strijdbare of als ontsnappingsspecialisten te scheiden van de rest van de gevangenisbevolking. Dit leidde tot een gevangenis binnen de gevangenis. Eens ze de selectie van de gevangenen hadden doorgevoerd, werden die opgedeeld in kleine groepjes en één per één overgeplaatst naar de splinternieuwe FIES-modules of speciale secties waar elk contact met de gevangenisbevolking onmogelijk was. Dat vergemakkelijkte de repressie. Men ontneemt hen regelmatig hun kledij en geeft hen blauwe overalls en sandalen; men blokkeert hun correspondentie en beperkt hun briefwisseling; men stuurt hen alleen naar de wandeling zonder dat ze een sanctie gekregen hebben en men neemt hen overdag de matras af die dan ‘s nachts wordt teruggegeven; voor de transfers worden ze uitgekleed en gehandboeid binnen de muren en daarna weggevoerd onder escorte van cipiers gewapend met wapenstokken en ijzeren staven; de processen vinden diezelfde dag plaats en ze zien niemand tijdens hun transfer; ze krijgen onophoudelijk slaag, worden beledigd en moeten in de kooi blijven; ze blijven soms dagenlang in de kooien zitten, overgeleverd aan de cipiers... en nog een lange etcetera kenmerkt de FIES in de gevangenissen van de Spaanse staat, vanaf haar invoering in 1991 tot vandaag.

Momenteel zijn de zware strijden die we binnen gevoerd hebben en tijdens dewelke we meerdere kameraden verloren hebben, en de steun die we gekregen hebben van de anti-gevangeniscollectieven, erin geslaagd om de kwestie van de FIES in de maatschappij op te werpen waardoor het niet meer mogelijk is om de FIES op veralgemeende manier toe te passen zoals dat zes jaar geleden het geval was. Vandaag beschikken we over matrassen en apparaten, persoonlijke kledij en beginnen we trajecten af te leggen met andere gevangenen... Ze komen niet meer bij iedereen tussen in de briefwisseling en nog slechts op een paar plaatsen worden we vastgetekend voor de transfers. Nochtans blijft de repressie aanwezig, klaar om op elk moment toe te slaan. Jaen 2, Huelva, Valladoli enzovoort zijn de Spaanse gevangenissen waarin de FIES nog toegepast wordt op de gevangen kameraden, waar voor het plezier gefolterd en onderdrukt wordt en waar de gevangenen dankzij hun moed en solidariteit weerstand blijven bieden.

In FIES zitten betekent dat ze met

je kunnen doen wat ze willen, op eender welk moment, dat ze vrij spel hebben met jou, in de overtuiging dat de FIES-gevangenen de onverbeterlijken zijn tegen wie legaal geweld, folter en strafcellen moeten gebruikt worden. Sinds 1991 vonden vier kameraden de dood onder dit regime: Ernesto Perez Barrot, Moises Caamanez, José Luis Iglesias Amoros, José Romera Gonzalez. Bij een vijfde kameraad hebben ze een koord in zijn cel gelegd en hem elke dag geslaan totdat hij zich in 1995 ophing in Jaen 2... zonder jullie de psychologische schade te vertellen die al deze jaren van isolatie en repressie hebben veroorzaakt bij talrijke kameraden. Je mag ook niet vergeten dat de meerderheid van de FIES-gevangenen al meer dan tien jaren isolatie achter de rug hebben en dat vele andere kameraden er zelfs al tussen de vijftien en de twintig tellen. Dat kan jullie een idee geven van de werkelijkheid binnen de Spaanse gevangenissen voor degenen die ertegen durven opboksen: het risico is reëel om te rotten en te sterven in een strafcel, alleen en gemassacreerd, hier is het fascisme tastbaar (ik denk ook dat het een gevolg is van die golf van neofascisme die eens te meer Europa verwoest).

Om dit korte artikel te besluiten dat ik schreef om een beetje uit te leggen wat de gevangenis en de FIES zijn moet ik zeggen dat alle repressie en alle folter op een fundamenteel feit berusten: de straffeloosheid waarmee hun daders-beulen ze uitvoeren; en het is precies daarom dat het onontbeerlijk is om de situatie in de FIES-secties in de Spaanse staat bekend te maken, want deze situatie kan zich morgen in eender welk land voordoen zoals dat al gebeurd is in Duitsland, Frankrijk enzovoort. Daarom moeten we deze fascistische regering aanklagen en haar penitentiair beleid en brutaliteit ontmaskeren. Het is misschien alleen zo dat we de harde levensomstandigheden waaronder we hierbinnen lijden wat kunnen verlichten, en tegelijkertijd de omstandigheden scheppen om op een dag de schande van de mensheid die ze gevangenis noemen van het aardoppervlak te vagen, de gevangenis die niets anders is dan de terreurkamer waar een onrechtvaardig systeem haar wet oplegt met repressie en onrecht.

Vanuit de gevangenissen van de Spaanse staat, een groet en een kreet van verzet...

Xosé Tarrio

[Vertaald uit de brochure *El juicio de Cordoba y otras farsas contra Giorgio, Claudio, Giovanni y Michele. Libertad para los cuatro de Cordoba*, Ediciones anarquistas La Carraca, september 2002]

Ik weet niet hoe we een samenleving zonder gevangenissen kunnen opbouwen zonder eerst het huidige economische, politieke, sociale en morele systeem vernietigd te hebben; zonder komaf gemaakt te hebben met alle oorzaken van de delicten.
[…]
Als architecturale structuur is de gevangenis niets meer dan een gebouw. Wanneer we praten over strijd tegen de gevangenis moeten we daarom verder gaan dan de gebouwen zelf.

Gabriel Pombo da Silva
Uitroeiingscentrum van Langraitz,
1 september 2000

Van de andere kant

brief uit de clandestiniteit, januari 2004

Aan mijn kameraden en familie: ik zou voor eens en altijd een einde willen maken aan dat zware verleden van gevangenissen, vervolgingen en ontsnappingen… dat zeg ik met mijn hand op een kloppend hart. Nochtans, ik vrees dat ik voor altijd gedwongen ben te leven met een verleden dat mijn heden en toekomst volledig bepaalt; waarin ik altijd vooruit wordt geduwd in een wanhopige en surrealistische situatie van spanning en confrontatie “met alles en nog wat” wat de wereld, het bestaan, het leven in al zijn aspecten samenstelt, vormgeeft en omvat.

Ik kan niet, ik wil niet en ik moet me niet langer onderwerpen aan de heersende logica’s van al diegenen die mij/ons al die jaren lichamelijk, geestelijk, existentieel hebben gefolterd en pretendeerden ons te oriënteren/controleren en reguleren op de zogenaamde weg van de “socialisering-normalisering”.

Aan de anderen...

Jullie hebben mij/ons gefolterd tot de limieten van het ondraaglijke; jullie hebben al jullie wetboeken met vermeende ethische-morele-politieke waarden gebroken door middel van jullie formele/concrete wetten-normen-instituties en vertegenwoordigers… het zij zo… Ik had gewild de zaken (alle zaken) anders te kunnen aanpakken, vanuit een meer ontspannen en vrij perspectief-situatie… Desondanks, niet tevreden met de 20 JAAR (veronderstelde limiet van vrijheidsberoving in het oude Strafwetboek van de Spaanse staat; vandaag door de regering Aznar opgetrokken tot 40 jaar met terugwerkende kracht) van mijn/ons bestaan dat ze mij/ons hebben afgenomen, willen ze mij/ons nu ook beroven van mijn/ons GEHEUGEN-WOORD-VRIJHEID-ALLES…

Het is genoeg geweest!!! Gedaan met de bevelen, de klucht, de stilte, de vernederingen, de folteringen… vandaag ben ik VRIJ (zo vrij als een menselijk wezen kan zijn, verbannen uit zijn land en van de zijnen) en ik kan SPREKEN en HANDELEN… Ik kan slapen met het gerust GEWETEN dat ik op z’n minst al die personen/collectieven zal kunnen helpen die zoals mij geleden hebben, lijden en zullen lijden onder het GEWELD van de STATEN-INSTITUTIES-REGERINGEN-WETTEN…

Wanneer de WETTEN-NORMEN verworden tot WRAAKmiddelen in de handen van de bestaande machten blijft ons niet veel meer over dan ze te negeren, te verachten, aan te klagen,en te bevechten in al hun uitdrukkingen/verschijningsvormen… Wanneer de RECHTEN enkel de belangen en ambities van een kleine minderheid dienen, blijven wij de enigen aan de Linkerzijde…

Ik ga hier en nu niet alle concrete fei-

ten uiteenzetten die getuigen van ALLE machtsmisbruiken die de RECHTSSTATEN vroeger en nu tegen ons hebben gepleegd, plegen en zullen plegen.

In de Spaanse staat rotten mijn broeders weg in Speciale Eenheden die in het begin illegaal waren, dan semi-legaal en veel later legaal… Een regime, F.I.E.S., C.D. 1, waar sinds de installatie ervan (in het jaar '91) 13 KAMERADEN in de strijd en de rebellie hun leven hebben verloren; de laatste was Paco Ortiz ; broeder en vriend…

Er is geen wapenstilstand!!! Nooit zullen wij in vrede rusten zolang er geen einde is gemaakt aan jullie militaire geheimen!!! Wij zullen niet ophouden onze afschuw en woede uit te schreeuwen/uit te drukken voor jullie democratisch fascisme, totdat ook jullie niet meer rustig kunnen slapen!!!

Ik weet dat we zowat alleen zijn in deze strijd tegen jullie instellingen/vertegenwoordigers; dat de tijden zo zijn veranderd dat bijna niemand echt geraakt is door of belang hecht aan een aantal gecriminaliseerde personen die gek worden gemaakt en sterven onder de grootste onverschilligheid…

Persoonlijk ben ik zo overtuigd van en verliefd op de VRIJHEID/VRIJHEDEN van allen, dat ik zal vechten met al mijn energie, gevoelens en passies om (op z'n minst te proberen) deze wereld te veranderen, te vernietigen en EEN ANDERE WERELD te creëren dan degene die jullie ons hebben nagelaten met jullie Autoriteit/Autoritarisme.

Aan degenen met ons...

Ik doe een oproep aan al de personen-collectieven-organisaties en volkeren om vandaag in volle 21ste eeuw te strijden voor meer Waardigheid, Autonomie en Vrijheid... Ik heb geen enkele hoop goed uit dit "avontuur" te stappen, daarom wil ik dat mijn/onze strijd tegen de tirannie en de tirannen een referentie en teken van continuïteit mag zijn voor al deze personen-groepen-collectieven die zeggen de vrijheid lief te hebben…

Ik doe een oproep aan deze journalisten (die geen spreekbuis zijn van de Staten) om moedig, waardig en verantwoordelijk te zijn en die Speciale Departementen in Spanje, Frankrijk, Duitsland, de V.S. etc binnen te gaan, en zelf te zien waar ik naar verwijs…

Vanzelfsprekend koester ik geen hoop dat de Staten aan hun instrumenten van Overheersing en Foltering verzaken; noch dat ze ingaan op de goede wil van die groepen/organisaties etc. die deze en andere FEITEN/CONCRETE SITUATIES aanklagen… Zoals bijvoorbeeld de F.I.E.S., D.E.R.T…. En verder weg van hier maar dichterbij in de tijd, de situatie van de Taliban-oorlogsgijzelaars in Guantanamo (juridisch-legaal absoluut en manifest onverdedigbaar); de legale moorden van de Yankees; vooral tegen de Afro-Amerikanen en Hispanos…

Aan de mijnen

Wat jullie betreft, familie... vrienden en kameraden: ik zeg jullie dat jullie leven in mijn hart en ik betreur dat ik niet in jullie nabijheid en gezelschap kan zijn; maar zo zij het, zo dicteert mijn geweten en mijn hart… Aan degenen die me alleen gelaten hebben in deze situatie van strijd en vrijheid, net zoals aan de verraders en vijanden: een glimlach van diepe en eeuwige minachting…

GROETEN, ANARCHIE EN
SOCIALE REVOLUTIE!!!

Gabriel Pombo da Silva

Over de aanhouding in Aken

Op 28 juni probeert de politie een voertuig met vier inzittenden te controleren aan een tankstation op de weg naar Aken. Wanneer de agenten het voertuig willen doorzoeken, trekt één van de inzittenden een wapen en lost een schot in de lucht. Met z'n drieën springen ze in een andere wagen, gijzelen de eigenaars en proberen te ontsnappen. De vierde inzittende, eenjonge vrouw, blijft achter en wordt gearresteerd. De politie zet onmiddellijk de achtervolging in. Er worden schoten uitgewisseld. De vluchtende auto veroorzaakt een ongeval. De drie laten de gijzelaars gaan en pakken een andere wagen. Ze verschansen in een garage die omsingeld wordt door de politie. Uiteindelijk geven de drie zich over. De gearresteerden zijn Gabriel Pombo da Silva, José Fernandez Delgado, Bart de Geeter en Begoña Pombo da Silva. Gabriel is een anarchist uit Spanje die daar twintig jaar in de gevangenis heeft gezeten (waarvan minstens 14 jaar in het isolatieregime FIES) en sinds oktober 2003 ontsnapt was. José is eveneens een anarchist uit Spanje die daar al 23 jaar opgesloten zat en recentelijk ontsnapt was. Bart is een anarchist uit België en ex-lid van het Anarchist Black Cross Gent. Begoña die op de parking van het tankstation gearresteerd werd, is de zus van Gabriel en woont in Duitsland.

In de dagen na hun arrestatie valt de politie binnen bij twee kameraden in Dresden onder het voorwendsel dat zij advocaten voor de gearresteerden zouden gezocht hebben. Op 12 oktober wordt Begoña op borg vrijgelaten en in december 2004 legt de openbare aanklager zijn definitieve aanklachten neer. Op 23 maart 2005 begint het proces. Onze kameraden worden ge-

boeid, geblinddoekt en gekneveld naar de rechtbank in Aken gebracht. Na zes maanden van juridisch spektakel valt in september 2005 de definitieve uitspraak. Begoña wordt veroordeeld tot 13 maanden voorwaardelijk voor medeplichtigheid aan een bankoverval in Karlsruhe op 18 juni 2004. Bart krijgt drie jaar en zes maand voor de aanklachten betreffende de vlucht en achtervolging. Gabriel krijgt 13 jaar voor meervoudige moordpoging en gijzelname (naast andere meer specifieke aanklachten) tijdens de achtervolging. José wordt veroordeeld tot 14 jaar voor dezelfde aanklachten als Gabriel met daarenboven een veroordeling voor de bankoverval in Karlsruhe op 18 juni 2004. In september 2006 wordt de aanvraag tot beroep tegen de uitspraak onontvankelijk verklaard, waardoor Bart, Gabriel en José onder de categorie van 'definitief veroordeelden' vallen. Daardoor wordt de bevoegdheid over de opsluitingsomstandigheden overgedragen aan de gevangenisdirecties, waar voorheen de rechter uit Aken daarover besliste. [Bart kwam in 2007 voorwaardelijk vrij.]

Gabriel en José blijven op verschillende manieren het conflict met de gevangenisautoriteiten aangaan. Het maakt ons maar weinig uit of onze kameraden de zaken waarvan ze beschuldigd werden echt gedaan hebben. Wij weten dat zij anarchisten zijn, die hun vrijheid proberen te verdedigen met de middelen die zij opportuun achten. Wij weten dat zij gevochten hebben, vechten en zullen blijven vechten tegen de overheersing in al haar vormen. Hierop baseren wij onze actieve solidariteit, en niet op de juridische of ideologische categorieën van schuld en onschuld of van gewelddadig en geweldloos. Deze categorieën hebben van oudsher het status quo gediend en de keuze voor passiviteit en inertie geprobeerd te camoufleren. Ook deze keer waren de voorbeelden jammer genoeg erg talrijk, en nam het systeem dankbaar diegenen die weigerden kant te kiezen op in haar rangen. Langs de andere kant hebben de medeplichtigheden van anonieme rebellen zich over het hele Europese continent en daarbuiten uitgesponnen. Medeplichtigheden die de discussie hebben aangescherpt, die hun solidariteit omgesmeed hebben tot een aanvalswapen, die nieuwe perspectieven en horizonten hebben opengebroken. Wij weten dat anarchisten altijd op voet van oorlog met het systeem en haar wetten staan, en dus criminelen zijn. Deze sociale oorlog voor de vrijheid voeren we op de manier die wijzelf opportuun achten, en eigenen ons de middelen toe die we daarvoor nodig hebben.

Enkele medeplichtigen
November 2006

Om meer te lezen over de arrestaties in Aken, het proces en de internationale solidariteit met de kameraden verwijzen we naar de brochure die in november 2006 in het Nederlands werd uitgebracht: *Rondom het proces van de kameraden in Aken*.

In herinnering aan Xosé

Op 2 januari 2005 stierf Xosé Tarrío... Ondanks zijn dood wilden de autoriteiten het lichaam van Xosé niet overhandigen aan zijn familie, men moest aanklachten indienen om te bereiken dat ze zijn lichaam vrijgaven... .

Bovenop zijn gezondheid, vrijheid en leven, was Xosé ook zijn dood en zijn lichaam verschuldigd aan de Staat... Nooit zullen ze hem vergeven dat hij het boek "H*uye, hombre, huye*" schreef, want in dit boek worden namen en data-plaatsen gegeven van de folteringen en folteraars. Er wordt een gezicht en eigennamen gegeven aan de rebellen en de opstanden... Er wordt een stem gegeven aan het niet-gebeurde en de niets- betekenenden... Met millimetrische precisie worden de ingewanden en mechanieken van het Beest-Gevangenis er in beschreven... Een getuigenis vol gevoelens, emoties, gedachten en gebeurtenissen waarvoor hij het geduld en de moed had om die bijeen te brengen en te publiceren... Een boek dat velen de ogen heeft geopend en bij anderen het doek heeft verwijderd… Een boek dat die symbolisering van "Justitie", als een vrouw met weegschaal en een doek voor de ogen, heeft ontbloot..., in realiteit een hoer die het doet voor het geld, zonder scrupules, met wie maar wil, want ja... Een boek dat een hedendaags "Ik beschuldig" is; een wij beschuldigen, een wij zeggen en wij praten: alles wat wordt verduisterd, wordt opgesloten, wordt verzwegen, verdraaid, ontkend... .

Ja, Xosé... de pooiers van deze Dame met weegschaal, blinddoek en zwaard hebben je niet vergeven dat je zei dat zij in werkelijkheid een uitgebuite hoer is die het voor geld of voor macht doet!... Wij weten allemaal dat deze "mevrouw" de belangen dient van de machtigen, hoe smerig en crimineel die ook zijn, of precies daarom... De Justitie!! Het is nogal wat hé, Xosé?! (...)

Toen je na zovele jaren buiten kwam in "vrijheid", dacht je misschien dat degenen die zoals jij dachten en wisten, zoals jij moesten handelen... Maar het ik, het jij, het wij en het jullie is veel complexer en moeilijker samen te voegen en te coördineren in de praktijk dan in de theorie, in het individu dan in het collectieve. Het is een samenvallen van Tijd-Omstandigheden... .

Ze zeggen dat hij die hoopt-wanhoopt... en jij kwam buiten vol hoop en wanhoop, dromen, nachtmerries, projecten, illusies en desillusies... . Uiteindelijk spatte de "kleurrijke wereld" uiteen in je handen en daarmee de hoop, de dromen, projecten en illusies... en je sloot je op in jezelf: alleen met je een-

zaamheden, herinneringen, en ontgoochelingen... . Wanhopig en alleen... we lieten je allen alleen, Xosé... .

Het is onmogelijk mee te delen (in) wat men niet zelf heeft geleefd en gevoeld... men kan het individuele niet socialiseren, zoals men ook niet kan leren wat men niet kan zien of beleven in de eerste persoon.

Kwatongen vertelden me dat je toevlucht zocht in alcohol en drugs... Anderen vluchten in lafheid en angst, in conformisme en gepraat, dus als jij na dat alles vluchtte, wie kan er dan kritiek op geven???

Ik weet wat je doormaakte, maar vooral waarom en voor wie... het noemt eenzaamheid, angst, incommunicatie, twijfels... . Een vlucht naar binnen, naar het diepste, naar voren... . Een “collateraal” effect van de gevangenis, van de folteringen en de onmacht... .

Maar we zijn allen voortvluchtigen, Xosé, alleen weet de meerderheid het niet of ze weet niet waarvoor of waarom ze vlucht... . Voortvluchtigen van de vrijheid, van het leven, van de toewijding... .

Paradoxaal genoeg slagen wij die in de gevangenis zaten erin met onze passen, met onze geest, te vluchten in ons eigen diepste en vrije ik in het domein van de Ideeën, Passies en Verlangens... precies om de muren, gevangenen en bewakers niet te voelen-beleven ontsprong in ons een nieuwe wereld... .

Niemand had ons gezegd dat achter de muren nog meer muren zijn, meer gevangenen en meer bewakers... . Niets wees ons erop dat alles welbeschouwd de vrijheid zich niet aan de ene of de andere zijde van de muur bevond, maar in ons binnenste, in onszelf... . Zoals ook niemand ons ervan kon overtuigen dat de vlucht meervoudig en permanent is; dat het niet volstaat over een muur te springen want daarachter is er nog een andere en nog een andere en nog een andere… .

Ja, Xosé, het gaat er niet om over de muren te springen, maar om ze neer te halen... het gaat er niet om te vluchten (in welke vorm dan ook) maar om de pijnen en de vreugdes te bevechten en te delen... .

Maar elk proces heeft zijn tijd; zijn inspanningen, zijn tranen en glimlachen, zijn stagnaties en vorderingen... .

Dank je Xosé om ons geleerd te hebben wat voor iets “Justitie” en de “Gevangenissen” zijn... om het doek te hebben afgetrokken van een aantal en de ogen te hebben geopend van anderen...

Dank je om mijn vriend te zijn geweest en voor alles wat ik je nooit met woorden zal kunnen zeggen... daarom zal ik het je blijven tonen met daden.

Dood aan de Staat en
Leve de Anarchie!!

Gabriel Pombo da Silva,

Gevangenis van Aachen
20 februari 2005

Solidariteit met de gevangenen in strijd

Oproep tot internationale solidariteit met José en Gabriel, september 2007

In de gevangenis is tijd verlangen. Het is wachten. Wachten op iets dat het wachten doorbreekt. Het is wachten op leven. Iets dat je doet voelen. Iets dat je inspireert. Iets dat je verder brengt ondanks de sleurende routine, ondanks de dode omgeving. Het is wachten en zoeken naar een bevestiging van je mens zijn, daar waar de gevangenis je kapot wilt maken, je wilt onderwerpen,… je resocialiseren. Het is daar waar je hun leugens en hypocrisie door je onmacht voelt snijden. Het is daar waar het doek van het spektakel valt en de knuppel tastbaar wordt. Die knuppel die we allemaal kennen maar niet altijd zien of willen zien.

Oog in oog met dit geweld staan José en Gabriel al meer dan 20 jaar, waarvan al meer dan 3 jaar in Duitsland. Nu is het bijna 2 jaar geleden dat de straffen van respectievelijk 14 en 13 jaar werden uitgesproken. Zware straffen voor een vlucht van meer gevangenschap door middel van een kortstondige gijzeling tijdens een achtervolging door de politie. Beiden waren een paar maanden voordien na 20 jaar gevangenschap in de kerkers van de Spaanse staat tijdens een penitentiair verlof gevlucht. Beiden wilden vrij zijn en de strijd die ze binnen gevoerd hadden eindelijk buiten verder zetten. Beiden zijn ondanks jaren lang verblijf in het beruchte FIES isolatieregime de anarchistische strijd en haar principes trouw gebleven en moeten daarvoor met nog meer gevangenis boeten, nu in de Duitse staat. De rechters hebben uiteraard niet geluisterd naar hun geschiedenis, ze gebruikten het alleen als argument tegen hen.

Ze werden gestraft omdat ze anarchisten zijn en dat mogen we niet vergeten.

Ondertussen ondergaan ze een regime van permanente controle. José heeft ondertussen al 4 gevangenissen doorlopen en moet regelmatig verstrengde maatregelen ondergaan. Na een reeks van pesterijen en conflicten met de gevangenisdirectie mag hij sinds 3 maanden alleen nog bezoek achter glas krijgen. Dit was oorspronkelijk een maatregel van 3 maanden nadat er hasj bij hem gevonden werd na een bezoek. Onlangs werd dit echter als permanente "veiligheidsmaatregel" ingevoerd door de directie. José weigert bezoek te krijgen achter glas. Er worden gerechtelijke stappen ondernomen maar die kunnen lang aanslepen. Voor Gabriel verloopt zijn verblijf in de gevangenis gelijkaardig. Hij beschrijft zijn regime als "…lijkt op de FIES (en in sommige opzichten zelfs erger)."

We roepen op tot een internationale mobilisatie in solidariteit met José en Gabriel en met alle andere gevangenen in strijd. Op 29 september 2007 is er een manifestatie gepland aan de gevangenissen van Rheinbach en Aachen in Duitsland. We roepen op om aanwezig te zijn, maar het is aan de kameraden in de straat om hun solidariteit te uiten hoe zij dat opportuun achten. We mogen onze gevangenen niet vergeten. We kunnen onze verschillen hebben maar we mogen nooit vergeten waarvoor we staan.

Tegen opsluiting en uitsluiting.
Voor de internationale solidariteit.
Voor de anarchie.

Open brief aan de kameraden

De dichter is niet degene die vaardig speelt met de kleine verbale metaforen, maar hij wiens wakkere prometheïsche genie hem de grote metaforen doet ontdekken :
sociale,
menselijke,
historische,
siderale ...

Don Quijote is een dichter van die klasse. Hij is een actieve en grensverleggende dichter. En hij verschilt hierin van alle andere dichters van de wereld dat hij zijn gedichten niet met de punt van de pluim maar met de punt van de lans wil schrijven. Daar waar de verbeelding is, moet ook onmiddellijk de wil zijn :

Met het zwaard,
met het lijf,
met het leven,
met het offer,
met het bespottelijke,
met de pantomime,
met het heroïsme,
met de dood.
Mondt de poëtische metafoor dan uit in de grote
sociale metafoor ...

Leon Felipe

Dit fragment van de dichter León Felipe en zijn gedicht “De Prometheïsche Dichter” uit het boek “Ganaris la luz” zond ik ooit naar een kamerade, Carol (groeten beste vriendin!) ... Ooit werd het boek mij toegezonden door andere kameraden, Joaquin-Lucia en Elisiña (groeten en Anarchie, kameraden !) ... En zo kan ik vandaag met jullie allen (vriend(inn) en, kameraden, bekenden, onbekenden, vijanden en ‘neutralen’, onverschilligen en/of nieuwsgierigen...) praten en leren, en dus ook met jullie delen wat een dichter die ik bewonder, León Felipe, dacht-voelde en schreef.

Er zijn andere dichters en dichteressen die ik niet alleen bewonder, maar in mijn hart bewaar: Walt Wiltman, Garcia Lorca, Miguel Hernadez, William Blake, Baudelaire, Rosalia de Castro, Pio Cabanillas, Bertold Brecht ... en de lijst is oneindig ... Maar wat praat ik hier nu over poëzie? Ik neem aan dat ik wil zeggen dat het niet alleen van Brood is dat Mannen en Vrouwen leven... En dat, zoals in de strijd of in de poëzie, we dan eens met het punt van de pluim schrijven en dan met onze Ziel op de punt van de balpen...

De ruimte van de meningen is deel van het ‘Matrix-Systeem’ en het is moeilijk om hen op hun terrein en met

hun wapens te verslagen...., en hetzelfde gebeurt in de politiek en in de sociale strijd ... Daarom mogen we nooit vergeten dat het er niet om gaat om één middel boven het andere te verkiezen, maar om alle middelen en vormen te gebruiken als deel van de strijd: persoonlijk, politiek, sociaal; collectief en individueel. (...)

In de gevangenis zijn de machtsrelaties, de controle, de propaganda geconcentreerd in handen van enkele bureaucraten (die geschikt zijn voor ieder autoritair systeem zolang ze maar een loon uitbetaald krijgen), die beslissen over Goed en Kwaad, over Leven en Dood, en over de mate van folter toegepast op ‘hun gevangenen’ (daarbij vergeten ze dat ze ‘hun lonen’ net te danken hebben aan hun gevangenen en familie ...) ... En het is duidelijk dat de ‘gehoorzame gevangenen’, net zoals de ‘flexibele arbeider’ en/of de ‘eerbare belastingbetaler’, niets te zeggen hebben, te protesteren, of/en aan te voeren over ‘hun ketenen’, ‘hun omstandigheden’ en/of ‘hun kameraden’ (welke kameraden kunnen een slaaf/slavin hebben?) ... om nog maar te zwijgen over ‘zichzelf’... !

De instellingen zijn niet meer dan tentakels van de Macht en de Macht is toebedeeld aan een kleine minderheid van geprivilegieerden die voor god op Aarde spelen ... En deze schakels van de ketting en smerige huurlingen, moeten bestreden worden, en hun verschillende maskers moeten afgerukt worden... Maar niet alleen ... en het is niet slechts een ‘deelstrijd’, de strijd tegen de gevangenissen (en het systeem dat ze produceert en reproduceert) van elk type (van minderjarigen, van meerderjarigen, van mannen en vrouwen, van migranten of ‘proletariërs’), met alles wat dat inhoudt: uitbuiting, eenzame opsluiting, folter, etc. Nee! De ‘anti-gevangenisstrijd’ moet vanuit een anarchistisch perspectief vertaald worden als een algemene kritiek op al het bestaande dat dit barbaarse net van racistische en klassensegregatie weeft…, en het mag niet alleen een ‘theoretische kritiek’ zijn (die ook een plaats heeft) maar een reëel engagement van wederzijdse steun aan allen die er onder lijden maar ertegen vechten ...

Het gaat niet om het creëren van ‘nieuwe revolutionaire subjecten’ (in dit geval ‘de gevangenen’), maar om alle rebellen en revolutionairen die opduiken in de sociale context waarin we leven te ondersteunen. Het gaat erom ‘bruggen’ te bouwen die de onderlinge communicatie tussen onze respectievelijke werelden mogelijk maken om ideeën, gevoelens, projecten,... uit te wisselen; het leven dus.

En het gaat erom met elkaar te praten, nieuws te laten rondgaan, ervaringen te becommentariëren, te discussiëren over strategieën en na te gaan tussen de verschillende antagonistische realiteiten (hun individuen, degenen die zich ‘vertegenwoordigers’ noemen; of het nu van hun ideeën is of/en van hun antirepressie-groep), wat we wel samen kunnen doen (ondanks de bekende ‘theoretische’, ‘ideologische’, etc. verschillen) en wat niet…

In aantallen zijn we niet met velen die denken dat we moeten vechten tegen de gevangenissen... Dat men tegen het dienstdoende Systeem-Regering is, wordt gewoon aangenomen (ook al is het enkel om geen ‘kiezers’ te verliezen, ook al is het enkel opdat niets zou veranderen, of juist zo verandert dat het systeem van uitbuiting in stand wordt gehouden...) onder degenen die zich

‘revolutionairen’ noemen of, minder pompeus, ‘sociaaldemocraten’, want velen hebben baat bij dat discours ...Het thema van de gevangenissen moet in de ‘kronieken van de voorvallen’ blijven, want het is daar waar het discours van de ‘onveiligheid’, waar velen profijt uit halen, wordt gelegitimeerd. De gevangenis op ‘onze politieke agenda’? Enkel en alleen als ze dat als ‘politiek opportuun’ inschatten! (Zoals de kwestie van het ‘leefmilieu’ vandaag met Gore en zijn nepecologisten) ... Zo denken, zo handelen deze populisten, deze politici, deze individuen ... (...)

Maar hier zijn wij (met hoeveel of weinig we ook zijn), lerend en strijdend aan beide zijden van de muren, grenzen, geslacht of ras... , terwijl we onze liefde voor de Vrijheid en onze minachting voor de tirannie tonen... Van 16 tot 29 september (en daar voorbij) hebben ‘bewegingen’ en ‘reacties’, ‘protesten’ en ‘samenkomsten’,’sabotages’ en ‘publicaties’ ... elkaar opgevolgd; uitdrukkingen van Solidariteit die niet onopgemerkt zijn voorbijgegaan voor degenen die hun oren en ogen open houden ... Ik heb het hier niet over slaven, ik heb het over de bekende en onbekende kameraden die actief deel waren van de strijd... Ik heb het over Marco Camenisch (in zijn cel te Regensdorf, Zwitserland), over José Fernandez (in zijn cel te Rheinbach, Duitsland), over Joaquin Garces (in zijn cel te Castellón, Spanje), over Rafael Martinez Zea (in zijn cel te Badajoz, Spanje) ... over mijn celbuur Liaudegis Algirdas die sinds 19 sepiember en tot op de dag van vandaag doorgaat met zijn hongerstaking ... Ik heb het over de kameraden van Leuven, Gent, Brussel (Belgiė) die aanwezig waren op de betogingen in Rheinbach en Aken en in hun stad. Ik heb het over de kameraden in Zwitserland (groots!), Frankrijk, de ‘Bilbao-ers’ en de Engelsen ... Onze broeders in Argentiniė, Uruguay en Canada... Die andere in Berlin en/of Cornelli in Barcelona ...

Ik wil van deze brief gebruik maken om mij te solidariseren met de gedetineerden die vastzitten omdat ze zogezegd deel uitmaken van de mg (Militante Gruppen) autonomen van Berlin, de antifascist Christian, de laatste RAF-gevangenen, Thomas Meyer-Falk, en iedereen die zich verzet en strijdt over heel de wereld.

Dank je, Kameraden.

Gabriel, Altijd in Strijd!

PS : Opdat er geen twijfels zouden zijn; ik blijf schreeuwen: *Muerte al Estado y Viva la Anarquia!* Want alleen als we deze oude wereld omverwerpen, zal de Vrijheid geboren worden... want we hebben niets te verliezen ... zonder vrijheid.

Het offensief vergeet niet

Bij het lezen van het boek dat recentelijk in Chili werd uitgegeven, *Mauri... la ofensiva no te olvida* bleef ik ondergedompeld in gedachten over de ideeën-gevoelens-bestaan van deze kameraad die op 22 mei 2009 viel in de strijd [de bom die hij vervoerde ontplofte per ongeluk] en van degenen die hem persoonlijk gekend hebben. De zogezegde 'tegenstellingen' die voortvloeien uit zijn denken en bestaan zijn niets meer dan het gevolg en de weerspiegeling van zijn persoonlijke ontwikkeling, van zijn honger en interesse naar kennis (en antwoorden die hem gediend heeft om zichzelf en zijn omgeving (politiek-sociaal-filosofisch-historisch) te interpreteren en om zich uit te rusten met theoretische instrumenten om het Systeem van overheersing en de spektakelmaatschappij te bestrijden...

Met zijn oude stripverhaal waar zijn 'Acratin' Bakoenin, Kropotkin, Malatesta, Proudhon en Reclus leest probeert hij ons 'iets' uit te leggen over de Anarchie... Hij geeft een citaat van E. Reclus : "Anarchie is geen wanorde, maar net de hoogste uitdrukking van orde"... Ik veronderstel dat dit zijn fase (of periode) was van geloof in het collectivisme en het libertaire communisme... Later treedt hij in contact met de ideeën van Ted Kaczynski, Max Stirner, Severino Di Giovanni, enzovoort, enzovoort... en omschrijft hij zichzelf als "individualist"... We ontdekken (en ontcijferen) uiteindelijk een ongeruste 'geest' die permanent op zoek is... een 'eclectisch' verstand in de positieve zin van het woord, het is te zeggen: innerlijke rijkdom die uitmondt op een heterodoxie die je moeilijk kan vastpinnen met één adjectief...

Dit rijpingsproces wordt weerspiegeld in zijn vitale stroom: in de teksten van zijn liederen, in zijn brieven, in de schetsen van zijn teksten, in zijn gesprekken, en uiteraard in de rest van zijn leven... Mogelijks heeft hij nooit het gedachtegoed van Ricardo Mella (een Galicisch anarchist die door de 'Orthodoxe Anarchistische Kerk' omschreven werd als een 'individualist', maar die zelf 'anarchist zonder adjectieven' verkoos) leren kennen, maar ik ben er zeker van dat het hem zou bevallen hebben, vooral omdat van deze anarchist zonder adjectieven de volgende zin afkomstig is: "Je kan de oesters niet overtuigen door ermee te praten..."

We zijn niet met weinig anarchisten die denken dat het voorbeeld van wat we willen en verlangen begint met onszelf... dat de enige niet-gemystificeerde band "affiniteit" noemt en dat de informele organisatie de beste vorm is om

onszelf te versterken/ontwikkelen als vrije en gelijkwaardige individualiteiten (en bij uitbreiding collectief). Want daar gaat het net over; over vrijheid en gelijkheid, over horizontaliteit en solidariteit. De ‘democratie’ laat ons toe om ‘vrij’ te zijn (vrije consumenten, vrije kiezers, vrij binnen hun waarden), maar niet gelijk en de nomenklatoera’s laten ons toe om ‘gelijk’ te zijn (gelijk in armoede, gelijk in verplichtingen, gelijk...) maar zonder vrijheid... Of was het omgekeerd? Of komt dat op hetzelfde neer?... In beide gevallen (kapitalistische dictatuur of staatskapitalisme) zijn hun systemen de delegatie van verantwoordelijkheden en het autoritarisme die de maatschappij van boven naar beneden organiseren...

De rebellie (net zoals de revolutie) vraagt aan niemand toestemming, het is een bewuste keuze wanneer het bestaande dat ons op zovele manieren onderdrukt ons doet walgen totdat we moeten kotsen...; een keuze die de wetten en regeltjes niet respecteert die opgesteld werden om degenen die ervoor kunnen betalen te bevoordelen. Spreken over rebellie (net zoals over revolutie) draagt impliciet de repressie in zich... wanneer je spreekt over repressie als een ‘gebeurtenis’ zijn we op een bepaalde manier bezig om de rebellie en de weerstand te beschouwen alsof het vergissingen of toevallen waren, of wat nog erger is, als een ‘afwijking’...

Deze ijver en toewijding (aan vrijheid/gelijkheid) is wat onze stappen gidst en onze verbeelding bevrucht, wat oceanen en continenten overstijgt... De kameraad Axel Osorio heeft gelijk wanneer hij schrijft: “Elke bom kan ontmanteld worden, maar onze wil nooit. Nooit zullen ze de kabels die onze haat, onze actie, onze liefde voor vrijheid in vuur en vlam zetten, deze geleider kunnen doorknippen. Er is geen hervorming of verbetering mogelijk van onze minachting voor de Macht.”

Als de onderdrukkers voor iets bang zijn, zijn het niet onze zelfgemaakte bommen (alles bij elkaar genomen overtreffen ze ons op dit terrein), maar wel voor de ideeën die ons aanzetten tot het doorbreken van het ‘status quo’, voor de liefde die ons aanzet tot het overstijgen van elk obstakel en gevaar en die ons stoutmoedig maakt... Bang dat de angsten die ze ons verkopen ophouden effectief en reëel te zijn en dat onze ideeën en acties hun rotsysteem beginnen afbreken...

Tot slot... de ideeën-bedenkingen en gevoelens die ik gehad heb tijdens het lezen van dit boek in herinnering aan Mauri zijn talrijk... Maar... ik zou willen bedragen aan de herinnering aan Mauri met enkele dagen van internationale strijd in de mate van onze mogelijkheden... zonder de situatie te vergeten waarin de Chileense kameraden in Argentinië zich bevinden...

Als gevangenen hebben we alleen maar ons lichaam als wapen... in die zin is een symbolische hongerstaking (van 20 december tot 1 januari) de enige mogelijkheid (gezien de geografische/penitentiaire verspreiding) die doenbaar lijkt onder antiautoritaire kameraden... De kameraden die zich willen aansluiten bij deze hongerstaking (op de dagen die we vastgelegd hebben) om de herinnering aan Mauri en Zoë en alle sociale strijders die gevallen zijn in het vecht te eren, kunnen schrijven naar de kameraden van Culmine en die zullen de publicatie/coördinatie van de aansluitingen, communiquées enzovoort op zich nemen.

We hopen dat het offensief tegen de

Staat-Kapitaal (en haar flikken) besmettelijk en virulent zal zijn...

Wat mij betreft, omhels ik de kameraden die gevangenen zitten in Alessandria (en in de rest van Italië), in Argentinië, in Chili, in Griekenland en in de rest van de wereld... Aan Marco Camenisch in Zwitserland (in de hoop dat we allemaal de inspanningen verhogen opdat ze hem nu vrij laten...)... en uiteraard, aan de individualiteiten en affiniteitsgroepen die met zoveel verbetenheid en solidariteit ons meedragen in hun onwankelbare aanwezigheid.

Voor de Anarchie!

Gabriel

Uitroeiingskamp Aken
25.10.09

Het offensief gaat verder

Broeders en zusters, achter ons ligt onze informele en gecoördineerde daad van opstandige liefde, uitgedrukt, gleefd en gevoeld in even zovele vormen als onze creativiteit, fantasie, verlangens en middelen (persoonlijk/materieel) hebben toegelaten en gesuggereerd. Ik stel vast dat ik niet de enige ben die hevig ontroerd werd door de opvolging van de oproep, door de ontplooide revolutionaire solidariteit en de resultaten ervan. Evenmin ben ik de enige die verlangt dat alles wat we geleefd en gedeeld hebben tijdens deze specifieke dagen niet ‘beperkt’ blijft tot een daad... de daden dienen om te herinneren (monumenten, kameraden, situaties, enzovoort), de IDEEËN en ACTIES om door te gaan en vooruit te gaan...

We herinneren de onzen niet met de bedoeling om er ‘schrijnen’ van te maken waar je bij iedere verjaardag van de dood naartoe gaat om te huilen, maar om onze kameraden aanwezig te houden in onze levens en acties. Onze kameraden waren geen ‘engelen’ of ‘duivels’, maar bewuste individuen omdat ze ons herinneren dat de redenen die hen inspireerden – en dat blijven doen –, omdat de redenen waarom ze gevochten hebben aanwezig blijven...

Wat was de ‘misdaad’ van Salvador Puig Antich? Wat was die van Agustin Rueda Sierra? Wat was die van Franco Serantini? Wat was die van Giuseppe Pinelli? Wat was die van Soledad en Edo? Wat was die van Carlo Guiliani? Wat was die van Paco Ortiz? Wat was die van Xosé Tarrio? Wat was die van Mauricio Morales? Wat waren de ‘misdaden’ van deze kameraden? Doen de “letterwoorden” waaronder ze georganiseerd waren (degenen die zich effectief zo organiseerden) ertoe of de IDEEËN die ze verdedigden? Weten jullie waar de moordenaars van onze kameraden zijn? Weten jullie welke doelwitten ze aanvielen? Welke levens ze leidden? Waarover ze droomden?

Ricardo Flores Magon schreef ooit: “Het zijn niet de rebellen die de problemen van de wereld creëren, het zijn de problemen van de wereld die de rebellen creëren...” Het is zeker dat de problemen van de wereld zich niet ‘vanzelf’ zullen oplossen... dat is onze opgave.

Persoonlijk ga ik niet wachten (met te handelen) totdat de massa’s (de uitgebuiten, de onderdrukten, de onwetenden enzovoort) ‘wakker worden’ en al evenmin verwacht ik dat de ‘elites’ zullen afzien van hun privileges of dat hun huurlingen ‘bewust’ zullen worden van hun conditie... De enen worden geleid door hun angsten, de anderen door hun hebzucht of onverschilligheid

en de meesten leven onderworpen aan het mentale conformisme... Allemaal herinneren ze er me dag na dag aan dat de oplossing van de problemen (zowel persoonlijke als politieke) begint in elk van ons. Wanneer ik veronderstelde 'kameraden' zie die doodsbang zijn om hun stem te verheffen en duidelijk te spreken of positie in te nemen tegenover zoveel onrecht en er het zwijgen toe doen, raak ik er nog meer van overtuigd dat de IDEEËN zonder wil niets waard zijn. Dat niemand zich erover verbaast dat ik des te meer de anarchisten van directe actie 'verdedig' en zal verdedigen... aan de Mauricio Morales'en en de Zoe'es... Laten we geen tijd en speeksel verliezen met degenen te overtuigen die afgezien hebben van de directe actie in ruil voor een leunstoel van een vakbond... die "kei goed praten" maar wiens levens grijs zijn... Die dienen tot niets voor het voeren van de revolutie. Het hangt van onszelf af om 'object', 'subject' of protagonist van onze levens te zijn...

[…]

Met dit initiatief/voorstel van 20 december tot 1 januari in herinnering en eer aan onze broeders en zusters die gevallen zijn in de strijd (of vermoord werden) hebben we veel dingen vastgesteld die ons in onze eigen overtuiging bevestigd hebben (en andere zaken bevestigd hebben), onze IDEEËN en verlangens om het offensief verder te zetten (en de open verwachtingen)... Dit initiatief zou geen succes geweest zijn zonder de ijver en bijdrage van ons allemaal: de broeders die zich aansloten bij de hongerstaking en degenen die, zonder zelf in hongerstaking te gaan, hun bijdrages leverden aan het initiatief; degenen die de communiqués en teksten zoals ze kwamen (op honderd manieren) verspreidden en vertaalden en bijeenkomsten organiseerden of muurschilderingen maakten om het protest zichtbaar te maken; degenen die de medeplichtigheid van de nacht opzochten om hun explosieven of brandbommen te plaatsen zoals de broeders/zusters die met de wapens in de hand die tempels onteigenden waar de rijkdommen en koopwaar van de kapitalistische uitbuiting opgestapeld wordt om de strijd en onze materiële noden te financieren... en, uiteraard, de aangename actie van de broeders van Tijuana die het jaar begonnen met mitraillages van verschillende patrouilles van huurlingen...

Ja, dat hebben we allemaal gehad en daar zijn we fier op. Dank aan allemaal, broeders en zusters, om aanwezig te zijn geweest; voor jullie revolutionaire solidariteit en liefde.

In elke volbrachte actie of betoging worden de medeplichtige banden en gevoelens geschapen en versterkt die ons tot broeders en zusters maken in de aan de gang zijnde sociale oorlog, zonder nog daarbij te rekenen dat dit alles vandaag onze geschiedenis aan het smeden is en ons strijdvaardig bewustzijn...

Onder allen hebben we de isolatie en de valse scheidingen gebroken; we hebben onze 'operatieve' kracht en onze wil getoond; onze woede en onze liefde, ons internationalisme en onze strijdlustige toewijding vanuit een gedecentraliseerd en antiautoritair perspectief.

Ik deel het schrijfsel van de Chileense kameraden van Presxs a la kalle (ik omhels jullie krachtig!) wanneer ze zeggen: "Het is niet mogelijk om alleen op affinitaire of op exclusief revendicatieve mobilisaties te wedden, het punt is het mogelijke evenwicht tussen beide en weten wanneer welke uitdrukking te gebruiken. In die zin mogen we de mobilisaties met reven-

dicatief karakter (einde van de overplaatsingen, isolatie, verspreiding enzovoort) niet bekritiseren, evenmin als de ‘affinitaire’ mobilisaties waarbij we volgens een aantal fantasten ‘niets concreet winnen’”... Goed... vaak wordt er evenmin iets concreet ‘gewonnen’ in strijden met een revendicatief karakter (bijvoorbeeld de strijd tegen de FIES, de overplaatsingen, de ontruimingen van onze ruimtes en centra, enzovoort), maar daarom verzaken we er nog niet aan... Langs de andere kant mogen de strijden niet gemeten worden met de “marktwaardes”: “winnen” of “verliezen”... er zijn “nederlagen” die dienen om vooruit te gaan en “overwinningen” die ons doen terugdeinzen (ook al lijkt dat niet zo op het eerste zicht). De strijden zijn geen competitie, maar processen die zich ontwikkelen met de bedoeling om hetgeen ons kapotmaakt te veranderen of te vernietigen. Afhankelijk van onze vermogens en onze middelen kunnen we bereiken wat we voorstellen, halverwege blijven of het hetgeen we wilden met succes bekronen. Wat niemand ons ooit kan ontnemen, is wat we leren uit deze processen (dat zijn onze herinneringen en ervaringen) en, vooral, niemand kan ons zeggen dat we het niet met alle middelen geprobeerd hebben. Hoe zwaar het ook mag zijn, niet alle factoren van de processen liggen in onze handen (net zoals de Macht evenmin alles onder controle heeft), maar we hebben een enorm theoretisch arsenaal en praktijk die we kunnen uitproberen. We gaan niet de ene methode boven de andere verheffen... sommige ervan zullen effectief zijn... Alles hangt af van het doel dat je wil bereiken.

Ik maak gebruik van de gelegenheid om de gearresteerden van de betoging in Santiago de Chili op 23 december te groeten: veel kracht, kameraden! Ik groet ook het voorstel van de kameraden van Culmine: informele bedenkingen, niet-revendicatieve hongerstaking, internationale banden, informeel insurrectioneel project... Voor de geïnteresseerde kameraden, zie culmine.noblogs.org. Ik herinner eraan dat twee kameraden van Culmine voor de rechter verschijnen (strafuitspraak) op 19 januari 2010 [beide kameraden werden vrijgesproken, nvdv.]... Laten we alert blijven en klaar staan om onze solidariteit te tonen met de kameraden. Alle solidariteit met hen, al mijn minachting voor de fascisten! Ook een oproep aan de internationalisten naar aanleiding van de aanhouding van de Mexicaanse kameraad Socorro Molinero Armenta... Weet iemand waar ik hem kan schrijven?

Goed, voor vandaag hou ik op met schrijven... we zullen de vragen die door Culmine en de kameraden van Presxs a la kalle voorgesteld werden blijven bediscussiëren om de aangehaalde thema’s/kwesties uit te diepen.

Een sterke anarchistische en revolutionaire omhelzing aan alle medeplichtigen.

Gabriel Pombo da Silva
januari 2010

Aan de hongerstaking namen Marco (Zwitserland), Juan Carlos, Francisco, Honorio en Alberto (Spanje), Diego (Argentinië), Sergio, Mike, Evelin, Luca en Pasquale (Italië) deel.

Operatie ‘Ardire’

In de ochtend van 13 juni 2012 begon de repressieve operatie ‘Ardire’: 40 huiszoekingen bij Italiaanse kameraden, 24 kameraden werden onder onderzoek geplaatst, 8 kameraden werden aangehouden. De voornaamste beschuldiging is artikel 270bis (subversieve vereniging met terroristische doeleinden). De repressieve operatie werd georchestreerd door de procureur van Perugia, Manuela Comodi en uitgevoerd door de carabinieri van de ROS onder leiding van de beruchte generaal Ganzer (ondermeer veroordeeld voor drugstrafiek). Toen volgde het gewoonlijke, maar daarom niet minder vervelende en smerige mechanisme waarbij op de voorpagina’s met monsters gezwaaid werd om aldus de werkelijke inconsistentie van de aanklacht te verhullen. Kranten, televisie en radio bombardeerden met alarmerende berichten die aan de gearresteerden de verantwoordelijkheid toeschreven voor enkele bombrieven (opgeëist door de Informele Anarchistische Federatie) en verschillende directe acties. De aangehouden kameraden zijn: Sergio Maria Stefani, Alessandro Settepani, Paola Francesca Iozzi, Stefano Gabriele Fosco, Elisa Di Bernardo, Katia Di Stefano, Giuseppe Lo Turco en Giuila Marziala [Paola, Katia en Giuila bevinden zich momenteel onder huisarrest]. Er werden ook twee aanhoudingsbevelen uitgevaardigd tegen twee kameraden die al in de gevangenis zitten: Marco Camenisch en Gabriel Pombo da Silva.

Brief over 'Ardire'

Anarchie zal terug synoniem worden voor jeugd. Het zal terug een schop geven aan de stand van zaken die ons verstikt en verplettert; om weerstand te bieden en ALTIJD WEERSTAND TE BIEDEN. Om al het onze te verdedigen: vrijheid, recht op leven, recht op al wat zowel op materiëel als op spiritueel vlak onmisbaar is. En als we in die strijd vallen zullen we op z'n minst de tevredenheid hebben met onze wapens in de hand gevallen te zijn.

En met de jeugd (die jeugd die je niet met jaren telt, maar met de altijd hernieuwe vurigheid van alle weerstand en alle aanvallen) zullen we naar de culminatie van het LEF optrekken...

Anarchia!, *Mario Vando*

Kameraden,

Het is bij deze gelegenheid duidelijker dan ooit dat de massamedia integraal deel uitmaken van de orgaanstructuur van de Macht… Ik vroeg me af hoe het mogelijk is dat op hetzelfde ogenblik (13 juni) dat honderden "geüniformeerden" de huizen (en andere ruimtes van de beweging) van tientallen kameraden, en/of hun familie, aan het aanvallen zijn, op het internet van de pooier Silvio Berlusconi reeds het "arrestatiebevel" staat dat je in "pdf" kan downloaden...??? ... Vooral als je in het achterhoofd houdt dat vele van de "beklaagden" zelfs niet de gelegenheid hebben gehad om te weten te komen waarover deze repressieve aanval gaat...

Reeds lang voor deze (juridische) "primeur" en op een terugkerende manier in de loop van de laatste jaren hebben andere "pennenlikkers" van het regime (net zoals "elementen" van de Italiaanse, Zwitserse en Duitse "beweging") mij (en "ons") met de vinger gewezen (zoals verklikkertjes in de kindertuin). Vanuit hun kranten (en "perscommuniqués") en "digitale portalen" beschuldigden ze mij nu eens als "theoreticus", dan weer als "militant" en/of "activist van de Informele Anarchistische Federatie", enzovoort, enzovoort, enzovoort... zonder de beledigingen en laster van een deel van de "beweging" te vergeten: "politie-infiltranten", "provocateurs", "agenten van de reactie", enzovoort, enzovoort...

Uiteraad, en om een dergelijke "beschuldiging" wat "substantie" te geven, hebben ze wat "medeplichtigen" op Italiaanse bodem uitgevonden en "gevonden"... En daar begon de zoektocht, het

kon ook niet anders zijn, in de kringen van de gewoonlijke verdachten van altijd: openlijke anarchisten, onverbeterlijke individualisten, onbuigzame iconoclasten, solidairen en nihilisten. Zeker geen tolstojaanse pacifist in deze dagen waar het "pacifisme" (pacifisme uit de prullenbak) zich heeft opgelegd als ideologische imperatief aan alle "ismes"...

De flikken van de Macht hebben zich gericht tegen en geconcentreerd op verschillende van mijn broeders en zusters op Italiaanse bodem... Kameraden zoals Elisa en Stefano die al jarenlang voor mij zorgen en "mijn" cel met warmte en affectie vullen; die me doen deelnemen aan de strijden die in de vier uithoeken van de wereld gevoerd worden; die me bedenkingen en debatten sturen over de meest uiteenlopende onderwerpen die ons als *anarchisten* aangaan, en teksten, berichten en brieven over onze gevangen kameraden en over de verschillende montages en repressieve processen om eruit te leren en onze wapens voor de aan de gang zijnde sociale (of antisociale) oorlog aan te scherpen. En dan hebben we het nog niet over Tomo (Guiseppe Lo Turco), gegijzeld omdat hij tegeninformatie van de "beweging" verspreid en vertaald! En wat kan je "denken"/"zeggen" over Sergio Maria Stefani en Alessandro Settepani, "schuldig" omdat ze deelgenomen hebben aan een hongerstaking! En over Paola, Katia en Giulia, waarvan worden ze, bij de baard van Bakoenin, "beschuldigd"? Maar ik ben geen advocaat en de technische en juridische aspecten van de taal van de Macht zijn dingen die ik openlijk verafschuw en daarom ga ik niet beginnen om het "doen en laten" van de flikken en de juristjes te becommentariëren...

Culmine

Ik beschouwde de website *Culmine* als een "klankkas", een "stem" in de digitale wereld om bekommernissen en hoop te laten samenvloeien... Een ruimte waar je allen die het monopolie van "informatie" en "geweld" uitstallen kon "beledigen, vervloeken, bespuwen"... En beide zaken zijn iets dat in deze tijden van "onzekerheden" en "uiteenlopende crises" door de satrapen en de corruptie het meest vervolgd en "bestraft" wordt.

[...]

Want in onze dagen is het heel "gevaarlijk" om het *anarchistische* gedachtegoed uit te spreken en te verspreiden; het beruchte DOE HET ZELF... Je verwacht van niemand dat die je later een ketting om de nek legt om je als een "getemd praalhondje" rond te zeulen... Wees een dichter en een onteigenaar als Renzo Novatore.

Het feit deze blog te hebben "beheerd" is een andere van de "delicten" die Elisa en Stefano begaan hebben: een "delict" verzwaard met de "juridische isolatie", de systematische censuur en de laagste der wraaknemingen die deze ratten in uniform in petto hebben voor degenen die gebruik (misbruik?) maken van de "gewijde rechten" die de "burgers" van een "democratische staat" zogezegd hebben zoals het "recht op informatie" enzovoort, enzovoort…

En ja… de gevangenissen van de democratie zijn gewoonlijk tekenend voor hun liefde voor de "mensenrechten" die de cipiers verdedigen met matrakslagen, isolatie, censuur, diefstal, verkrachting enzovoort… zo mooi, die democratie! Ze geeft me 30 JAAR meer om mijn resocialisering te voltooien!

Ween niet als je de aarde niet ziet, want de tranen zullen je verhinderen

de sterren te zien… (Jacques Mesrine, L'Instinct de Mort)

[…]

Voor mij is het heel duidelijk wat het doel is van deze mottige opera genaamd "Ardire", gemonteerd en georchestreerd door de "managers" van het "mediatieke" entertainment; in toga (zoals Comodi) met waanzinnige verlangens om op te klimmen in hun ranzige carrières; criminelen in uniform (alle criminelen hebben een uniform!) zoals Gianpaolo Ganzer met zijn poging om zich te "rehabiliteren" na zijn verleden van "dealer"… Het doel is om komaf te maken met degenen die storen omdat ze tegeninformatie verspreiden; om te verhinderen dat er gesproken wordt over het nieuwe revolutionaire anarchisme en over de solidariteit, zowel in de radicale antagonistische strijden als met de antiautoritaire gevangenen in de vier windstreken van de wereld; onenigheid zaaien tussen de verschillende realiteiten van de strijdbare beweging om te beweren ons te kunnen herleiden tot "toeschouwers" en "consumenten" van het zogenaamde "doen en laten", uit de context gehaald, gemanipuleerd, misvormd, overdreven en openlijk gelogen zoals die verschijnen in de juridische "documenten", vrucht van afluisteren, onderscheppen van telefoongesprekken (waarvan we uiteraard wisten dat die afgeluisterd werden), van correspondentie en teksten die de voorbije jaren opgedoken zijn en de vele debatten/strijden en contexten op international niveau…

Hoe groot moet de frustratie wel niet zijn van die idioten van de "militaire inlichtingendienst" en de Italiaanse magistratuur! Meer dan 10 jaar en niet alleen zijn ze er niet in geslaagd om ook maar één kameraad van de Informele Anarchistische Federatie (op Italiaanse bodem) "aan te houden", evenmin zijn ze erin geslaagd om de voortgang van een strijd- en organisatievoorstel te STOPPEN dat even waardig en legitiem is als andere voorstellen kunnen zijn…

Het is zinloos en absurd om in te gaan op de wanen en idiotieën van die 227 pagina's van het dossier… Kortom, ik veeg mijn gat af met dat "dossier" zoals ik in het verleden al deed met de straffen van de post-franquistische magistraten…

Heldendicht van liefde, de onze.
Rond het vuur spelen dat bovenmenselijke inspanningen doet om ons te verbranden;
Vliegen, zoals de vlinder rondom de vlam;
Gevaar creëren;
Langs de moeilijkste paden lopen om de spieren te oefenen;
Kracht creëren;
En we lopen altijd met dezelfde hartstocht, met hetzelfde ritme;
In actie.
Voorbij alle kritieken.
Voorbij de "moraal".
Voorbij het kwaad.
Voorbij het leven.
Voor het leven.
En we zijn nog maar aan het begin.
Zo zullen we gaan, naar het onbereikbare midden:
Scheppend.
Veroverend.
Liefhebbend.
Het onmogelijke.
Het ongrijpbare.
Het leven.
"In de dood voor het leven."
In de dood, voor de liefde...

Severino Di Giovanni

[…]

En wat mezelf betreft: nooit (integendeel) heb ik mijn “sympathieën” en affectie voor de informele organisaties (die stabiel zijn en “letterwoorden” gebruiken) zoals de INFORMELE ANARCHISTISCHE FEDERATIE, de SAMENZWERING VAN CELLEN VAN VUUR, de CARI PRAXEDIS G. GUERRERO (naast vele andere) onder stoelen of banken gestoken, net zoals voor die hele “galaxie” van Insurrectionalistische Groepen (sommigen sporadisch in de tijd/ruimte) en Individualiteiten die van de ACTIE, THEORIE en COMMUNICATIE de basis en essentie van hun wezen gemaakt hebben; en vanwaaruit en waarmee ze het Systeem van overheersing en haar vele repressieve aanhangels aanvallen…

Het zullen niet de bijna 30 JAAR zijn die ik in gijzelname en/of onder bedreiging van meer “processen”/”gevangenis” en isolatie heb doorgebracht, die me zullen doen afzien van mijn IDEEËN en GEVOELENS…

Ik wil verduidelijken/specifiëren dat mijn IDEEËN zich niet “alleen” baseren op wat ik gelezen en bediscussiëerd heb in de loop van die vele jaren alleen en/of in gezelschap; maar fundamenteel steunen op wat ik in eerste persoon GELEEFD en GEZIEN heb in hun concentratiekampen en uitroeiïngskampen van proletariërs. Daaruit haal ik al mijn kracht, mijn liefde en mijn haat… Waar zou ik me godverdomme over moeten “berouwen”? Over het feit dat ik een uitzonderlijke getuige ben geweest van zoveel schande en perversie? Over het feit dat ik me verzet heb (en blijf verzetten) tegen een Systeem dat bedacht is om tot en met de laatste zucht leven te verpletteren? Over het feit dat ik droom en in de mate van mijn erg beperkte mogelijkheden beslis/schreeuw: “kom op, godverdomme, en leve de anarchie!”

Overtreden zowel in woord als in daad, verder gaan dan de “ideologische” gevangenissen die ons allemaal in een spinnenweb proberen vangen en onze individualiteit opslorpen en ons op marsritme doen “defileren” met een “vlaggetje” in de hand en het lege hoofd volgepropt met dagorders…

Ik stel vast dat er voor mij (en voor vele anderen) geen mogelijkheid bestaat om uit de gevangenis te geraken door ons te baseren op hun wetten… want hun legaliteit vraagt mij om af te zien van mijn politieke identiteit… En uiteraard verraadt degene die afziet van zijn eigen politieke identiteit niet allen zichzelf, maar ook alleen die ons zijn voorafgegaan in deze lange mars voor de waardigheid en de vrijheid.

Er is niets “heldhaftig” of “martelaar” (daarvan ligt het kerkhof vol) aan deze beschouwing. Ik denk het oprecht en met heel mijn hart en daarom ben ik bereid om de “prijs te betalen” om coherent te zijn met mezelf en met wat ik denk/voel…

[…]

Ik mag hopen dat men de zogenaamde “Operatie Ardire” niet verwart met de veronderstelde ontmanteling van de INFORMELE ANARCHISTISCHE FEDERATIE; dat is wat het duet Ganzer-Comodi graag zou willen (in hun natte dromen)!

Ik snap niet in welke mate ik verantwoordelijk zou kunnen zijn voor de “vorming”, “organisatie” en/of “planning” van de FAI/International Revolutionary Front en/of haar “campagnes” en “acties”… maar als dat het geval zou zijn geweest zou ik alleen maar kunnen

zeggen dat ik me erg vereerd en trots zou voelen…

[…]

Ik wil gebruik maken van deze brief om al mijn "medebeklaagde" (wat een rotwoord!) kameraden in de zogenaamde "Operatie Ardire" (bekenden en onbekenden) te omhelzen met KRACHT en LIEFDE; van cel tot cel; van hart tot hart…

Aan Marco Camenisch (en dat we ons op een keer allemaal in beweging zetten om hem te ontrukken aan de klauwen van de nucleaire en kapitalistische oligarchie van de Zwitserse staat) van wie ik zo veel geleerd heb en die ik zo waardeer. Ik omhels onze broeders die in Mexico opgesloten zitten en ik wens Mario Lopez (Tripa) toe dat hij snel mag herstellen en ons "papieren liefkozingen" blijft schenken die vlammen opwekken in de medeplichtige nachten. Aan Felicity Ryder; vlucht, kameraad, vlucht! Dat de ranzige klauwen van de smeerlappen je nooit te pakken krijgen! Ook in Mexico, een stevige omhelzing, vol *anarchistische* woede, aan jou, Gustavo Rodriguez (jouw geschreven bijdrage tegen de "Imbecielen" is mooi en noodzakelijk, we moeten die blijven uitwerken) en alle strijdende broeders en zusters in die breedtegraad van de planeet. In Bolivië, een omhelzing aan Henry Zegarrundo, gegijzeld in het web van Evo Morales en zijn "rode garde"… en een liefdevolle knipoog naar de "Noctilucas Descarriadas" die ik met het hart in de vuist groet… In Chili, aan allen die ik al "ken" (ik zal snel schrijven, ik heb de brief gekregen… kusjes aan Nahuel…) en aan allen die ik niet ken, maar weet en voel nabij te zijn; aan degenen die doorgaan in het C.A.S. en in het bijzonder aan jou, Tortuga, die we zo graag zien in dit deel van de wereld… En ik vergeet niet (hoe zou ik kunnen!) mijn Argentijnse broeders (de "gevangenen" en degenen die "vrij" blijven en zand in de machine van het Systeem gooien) ook al weet ik dat het al heel, heel lang geleden is dat ik nog een "teken van leven" gegeven heb… onmogelijk met zo veel correspondentie! En vliegend naar het andere deel van de wereld, in Indonesië, ik groet en omhels jullie, Eat en Billy, waardige en trotse militanten van de FAI en niet alleen!

En zoals al gewoon wordt, aan de broeders en zusters van de Cellen van Vuur die hun beulen in toga en uniform doen verbleken met hun strijdbare en waardige houding… Hun nieuwe tekst, "De chaos staat voor de deur" doet me trots voelen anarchist te zijn. Met kameraden zoals jullie is het onmogelijk om niet rechtop te wandelen en met de blik door de muren en uniformen te kijken die vandaag onze opmars "tegenhouden"…

ZE ZULLEN ONS NIET STOPPEN!
LANG LEVE DE KAMERADEN!
LANG LEVE DE ANARCHIE!

Gabriel

Op 16 april 2013 verscheen Gabriel voor de Audienca Nacional. Hij legde geen verklaringen af over de Italiaanse aanklachten tegen hem en weigerde aldus om zich te schikken naar de valse categorieën van de legaliteit over onschuld en schuld en ook omdat het alleen ging over de geldigheid van het Europees Aanhoudingsmandaat tegen hem. De rechtbank nam de argumenten van de verdediging in overweging, waardoor het mandaat momenteel niet uitgevoerd wordt. Er zal evenwel een nieuwe zitting komen waar de Audiencia Nacional een definitieve beslissing zal nemen.

Anarchistische solidariteit tegen het Europa van de polities en tegen alle autoriteiten

Op 13 juni 2012 lanceerde de Italiaanse staat na verschillende operaties tegen andere kameraden een repressieve golf tegen tientallen anarchisten onder de naam 'Operatie Ardire': 40 huiszoekingen, 24 in beschuldiging stellingen en 8 gevangenzettingen. Ditmaal gaf de staat er nog een bijkomende dimensie aan: verschillende kameraden die al vastzitten in meerdere Europese landen zoals Griekenland, Zwitserland en Duitsland werden in beschuldiging gesteld. Zoals gewoonlijk beweert de staat haar eigen autoritaire schema te zien in de glimlach van haar onherleidbare vijanden en deelt ze bijvoorbeeld rollen van leiders, uitvoerders en coördinators uit van een zoveelste "subversieve vereniging", daar waar er affiniteiten, correspondentie met gevangenen, strijd en wil tot strijden zijn.

Zo belandden Gabriel Pombo da Silva en Marco Camenisch, die beiden al lang vastzitten, in dit onderzoek doorheen de internationale hongerstaking van december 2009. Ze worden behandeld als "symbolen en referentiepunten van een nieuw subversief project" waarvan ze de "ideologen en drijvende krachten" zouden zijn.

Na 20 jaar opsluiting in de Spaanse gevangenissen (waarvan 14 onder het FIES-regime) slaagde Gabriel erin te ontkomen. Hij werd in 2004 gearresteerd en veroordeeld tot 13 jaar in Duitsland na een politiecontrole en vuurgevecht. Op 25 februari 2013 werd hij uitgeleverd aan Spanje om de daar nog overblijvende straf uit te zitten. Hij werd al drie keer overgeplaatst op twee maanden tijd. Momenteel zit hij in de gevangenis van Valdemoro (Madrid) omdat hij op 16 april moet verschijnen voor de Audiencia Nacional dat uitspraak moet doen over het Europees Aanhoudingsmandaat uit Italië tegen hem in het kader van operatie 'Ardire'. Gabriel is vastberaden om deze maatregel te weigeren. Als de procedure toch gevalideerd wordt, moet hij opnieuw voor drie rechters verschijnen die een week later een beslissing zullen nemen, ditmaal in openbare zitting...

Met dit mandaat tegen Gabriel om hem vast en zeker naar de module van de gevangenis van Ferrara (Italië) te sturen, speciaal gebouwd om de anarchisten te breken en waar reeds

meerdere kameraden in isolatie zitten, doen de staten een waarschuwing aan allen. Opdat de hoofden gebogen zouden blijven, de monden dichtgesnoerd en de ogen gesloten. Maar het is een waarschuwing waar we nooit gehoor aan zullen geven. Ten midden van de gevangenen van deze wereld halen we onze kracht ook uit de non-collaboratie, de weigering en de verwerping tegenover alle verplichtingen die ze ons willen doen respecteren, en uit het permanente conflict met de instellingen. En we zullen blijven verdedigen dat we misschien niet kunnen ontkomen aan deze realiteit, maar ze wel in al haar facetten kunnen aanvallen. Alleen of in goed gezelschap, overdag of 's nachts, met daden en met woorden.

Nu de Italiaanse staat vraagt om Gabriel Pombo da Silva uit te leveren zodat ze haar ranzig oeuvre kan verderzetten: laten we tonen dat als de machtigen hun belangen kunnen laten samenvallen, ook wij één van onze wapens tegen hen kunnen gebruiken, het wapen van de solidariteit aan beide zijden van de muur, onder de gevangenen van de sociale oorlog die al evenmin grenzen kent.

Geen overplaatsing van
Gabriel naar Italië,
weg met de staten, hun kooien,
hun flikken, hun tribunalen en
hun trafiek van gevangenen,
vrijheid voor allen!

Enkele internationalistische
anarchisten
13 april 2013

[Pamflet geschreven naar aanleiding van een aantal steuninitiatieven voor Gabriel in Spanje]

Deel van een parcours

Ik vind het leuk om voor de schrijfmachine te gaan zitten wanneer ik nog maar net wakker ben en nog niet weet wie ik ben, vanwaar ik kom en waarheen ik ga... wanneer het verstand zich in een chaotische en verwarde nevel bevindt, voorbij de Ruimte-Tijd en alle Dialectiek... Beetje bij beetje en terwijl ik schrijf ‘keer’ ik ‘terug’ naar mijn ik-heid (wat dat ook moge zijn)... Ik open het raam van ‘mijn’ cel : ik adem diep de frisse ochtendlucht in en voel mijn longen uitzetten... Ik zet koffie, de geur ervan ontspant me, ik herinner me een ‘andere tijd’... mijn jeugd en ook mijn moeder... Mijn moeder stond elke dag om vijf uur ‘s morgens op om te gaan werken... ze zette de koffiezet op het vuur in de keuken en enkele minuten later zweefde dat dagelijkse aroma dat ik zo leuk vond door de lucht... Van kleinsaf aan was ik ervan overtuig dat het koffiedrinken één van de redenen was waarom mijn moeder zo ‘donker’ was... ik weet niet waarom... verbeeldingen van een kind...

In het weekend ging ik gewoonlijk mee met mijn moeder naar het werk, dat was wanneer ik mee kon want dan was het geen ‘school’... Ik hielp mijn moeder graag... Mijn moeder was (en is) ‘kuisbediende’ en om haar brood te verdienen moet ze winkels en kantoren van anderen kuisen ; ze was altijd trots op haar werk... of misschien op het feit te kunnen werken... ik heb het nooit juist geweten... Mijn vader was een metser (hij is al dood) en bouwde huizen voor anderen terwijl wij in een armzalig gehuurd krot woonden. Ook hij was trots op zijn werk... of misschien op het feit te kunnen werken... ik weet het al evenmin...

Al van toen ik klein was begon in mij een diep gevoel van afkeer te groeien van wat we vandaag ‘loonarbeid’ noemen, maar wat toen gewoon ‘arbeid’ noemde... Op een bepaalde manier was de dagelijkse realiteit mij aan het leren dat degenen die niets bezitten hun tijd en krachten moesten verkopen aan degenen die alles bezitten... Toen ik mijn ouders vroeg waarom er armen en rijken waren zeiden ze mij dat dat altijd al zo geweest was sinds de wereld wereld is... De ‘mentaliteit’ van mijn ouders heb ik altijd schokkend gevonden... De bedelaars waren bedelaars omdat ze vuil waren... de hoeren waren hoeren omdat ze verdorven waren... en op dezelfde manier waren dieven slechterikken... Je moest werken, gehoorzaam zijn, eervol en een ‘goede christen’ zijn... altijd bereid zijn om te lijden en de andere wang aan te bieden... op een dag, in het ‘hiernamaals’ zullen we

onze beloning krijgen...

Toen ik klein was schaamde ik mij te zeggen dat mijn moeder ‘kuisbediende’ was... vandaag schaam ik mij omdat ik me geschaamd heb voor mijn moeder... omdat ik me ervoor geschaamd heb arm te zijn... (ik wil zeggen ‘proletariër’, want bedelen hebben we nooit gedaan...) alsof het feit arm geboren te zijn, in een proletarische familie, een ‘zonde’ was, iets dat je gekozen hebt...

Nee, ik kon niet wennen aan deze ‘orde van zaken’... ik wilde zo’n orde niet aanvaarden... ik wilde geen trotse arbeider zijn die werkt voor ‘de anderen’ en die in ruil voor geld zijn tijd, zijn krachten, al zijn energie en soms zelfs zijn Ziel verkoopt...

Voor mij was de gevangenis niets veraf en mysterieus... de helft van mijn wijk was er al in beland of zat nog opgesloten in een cel... Op de bezoekdagen (in de gevangenis) zag ik hoe ‘s morgens vroeg moeders, zusters en echtgenotes (waarom moeten het altijd de vrouwen zijn die onvoorwaardelijk jarenlang naar de gevangenissen gaan terwijl de ‘mannen’ verdwijnen en op korte tijd in rook opgaan?) met hun plastieken zakjes vol voedsel en kledij richting bushalte trokken die hen in de buurt van de gevangenis afzette...

Daar gingen die vrouwen met propere kledij en voedsel dat ze meestal op ‘krediet’ gekocht hadden omdat in mijn wijk het geld en de goedbetaalde arbeid schaars waren in die tijd ; net daarom zaten er velen in de gevangenis en niet omdat ze ‘vuil’, ‘verdorven’ of ‘slecht’ waren... niet iedereen wilde ingaan op de diaspora van de emigratie (zoals mijn ouders) of de ballingschap... en eerder dan de uitbuiting van de loonarbeid of de dictatuur van de postfranquisitische markt te aanvaarden beslisten ze te ‘stelen’ of ‘de wapens op te nemen’ tegen deze hele stand van zaken...

Deze vrouwen die op ‘krediet’ kochten en als een stil leger met hun plastieken zakjes optrokken naar de gevangenis, en die in vele gevallen zichzelf voedsel ontzegden, maar aan wiens zonen, broeders en echtgenoten het pakketje propere kledij en voedsel niet mocht ontbreken, waren de belichaming zelve van liefde en solidariteit... Ik hield van hen en koesterde enorm veel respect voor hen. Eén van die vrouwen (grootmoeder en moeder) heette, of beter, wij noemden haar zo, Doña Cristina... Een gerimpeld oud vrouwtje met prettige en vrolijke gelaatstrekken... zo klein dat de plastiekzakken die ze meedroeg bijna de grond raakten waardoor elke stap die ze zette overeenkwam met een bovenmenselijke inspanning... meer dan eens hielp ik haar om de zakken tot aan de bushalte te vervoeren...

Doña Cristina had een zoon die al sinds twaalf jaar in de gevangenis zat... haar zoon had een aantal wagens gestolen (in de tijd van Franco) die hij daarna in stukken verkocht had aan schroothandelaars en aan mechaniekers om wat geld te verdienen... Haar zoon was één van die (duizenden) gevangenen die niet genoten van de ‘politieke amnestie’ aan het einde van de jaren zeventig... haar zoon was daarenboven één van die rebellen die zich georganiseerd had in de COPEL (Coördinatie van Gevangenen in Strijd, toen reeds in neergang) van wie niemand niets moest weten... Als mijn familie ‘arm’ was dan leefde die familie in de meest absolute gebrekigheid... De onmenselijke omstandigheden waarin deze vrouw overleefde (samen met de zonen van haar zonen, en haar dochter, en zonder ‘echtgenoot’ of welke vorm

van economische steun dan ook) verontwaardigden me dermate dat ik besliste haar te helpen...

Begon de zomer van 1982...

Zoals elke morgen zette een menselijke zwerm zich in beweging die zich als bezige bijen verspreidde in alle richtingen... rijen en groepjes mannen, vrouwen en kinderen op weg naar werk of school... Het was makkelijk om van hun kledij en werk- en schooluniformen af te leiden tot welke 'sociale klasse' ze behoorden... De arbeiders die met hun eigen wagen naar het werk kwamen waren zeldzaam... de meerderheid gebruikte het openbaar vervoer of stond wat vroeger op en ging te voet...

Ik zat aan het stuur van een Seat 131 die ik diezelfde nacht gestolen had aan de andere kant van de stad... mijn vrienden stonden gespannen op uitkijk om elke beweging in de straten rond de bank in de gaten te houden : elke wagen, elke persoon, alles... Ik observeerde de kuisbediende die op dit vroege uur de bank binnenging : het doekje op haar hoofd die haar haren bedekte, de gele rubberen handschoenen, een kleine plastieken doos waarin ze naar alle waarschijnlijkheid haar kuisproducten bewaarde... Ik dacht aan mijn moeder die hetzelfde aan het doen was als deze vrouw, maar dan in een ander land... op 2500 km afstand...

Toni tikte me op mijn schouder en zei de auto te starten want hier stonden we maar te flierefluiten net voor de bank... Toni was gekend als 'de linkerhand'... jaren later werd hij samen met zijn vriendin Margot vermoord... beiden met een schot in het hoofd ; op straat ging het gerucht dat dit het werk van de politie was, van de anti-overval Brigade van Vigo... Toni was vijftien jaar ouder dan ik ; hij was ouder dan dertig... hij was nog maar net uit de gevangenis gekomen en maakte deel uit van een groep mensen die de strijden van de gevangenen steunden en verspreidden... Zijn manier van zijn heeft me altijd bevallen... hij sprak niet veel en wanneer hij wel sprak was dat gewoonlijk heel concreet... Moura (die jaren jater zelfmoord pleegde) zat naast me en knipoogde terwijl hij het vet van de wapens op zijn schoot kuiste... Ook Moura behoorde tot die groep van solidairen met de gevangenen ; en net als Toni was hij ouder dan ik en had hij in de gevangenis gezeten...

We gingen naar de buitenwijken van de stad omdat er daar gewoonlijk niet zo veel politie was... alles bij elkaar genomen hadden de armen geen nood aan 'bescherming' tegen hun eigen ellende... het geld zat in de stad, in de banken... Eens op de berg stapten we uit de wagen en strekten we de benen een beetje... We waren al heel de nacht met de auto aan het rondrijden en we waren moe... Toni nam een stokje en begon op de grond de posities te tekenen die we zouden innemen en de stappen die we zouden zetten tijdens de overval... we bediscussiëerden ook de vluchtwegen voor na de overval... Bij deze eerste actie moest ik in de wagen blijven en de 'aftocht dekken' in het geval dat de flikken zouden komen... voor dat geval gaf Moura me een jachtgeweer van het merk 'Winchester' dat me erg deed denken aan de 'cowboys' in de Hollywoodfilms... Toen alles duidelijk was stapten we in de wagen en reden naar ons doelwit... Elk van ons was in zichzelf verdiept, het is het moment waarop er niets meer te zeggen valt omdat alles al gezegd is : totale stilte, absolute concentratie, een spanning die moeilijk te

beschrijven valt...

We komen aan... ik bevind me op enkele meters van de bank... Toni zegt me de auto te stoppen... Ik had de auto nog maar amper stopgezet of ik zag Toni al uit de wagen springen als was hij opspannen als een veer... de bivakmuts naar beneden en het pistool in zijn linkerhand terwijl hij riep : ‘Vooruit, kom op, kom op!’. Moura liep enkele passen achter hem, eveneens met bivakmuts en gewapend met een revolver...

Ik zag ze verdwijnen in de bank... enkele voorbijgangers bleven verbaasd kijken naar deze scène ; ze keken naar de bank en ze keken in mijn richting... Ik wist niet goed wat ik verondersteld was te doen met de ‘toeschouwers’, maar om me van mijn extreme zenuwachtigheid te ontdoen besliste ik uit de wagen te stappen en iets te doen... ik pakte het geweer en riep iets in de trant van: ‘kom op rotzakken, maak dat jullie wegkomen voordat ik begin te schieten!‘ Ik had geen bivakmuts aan... mijn gelaat werd alleen maar een beetje bedekt door een zonnebril. Gelukkig was het niet nodig om de dreigementen te herhalen ; de toeschouwers trokken zich terug van het toneel... Ik bleef bij de wagen staan, keek naar de bank en richtte mijn geweer naar de straten waaruit de flikken konden komen... mijn harte bonste hevig in mijn borstkas ; ik had zin in mijn astma-inhaleerder, maar ik herinnerde me dat ik die thuis was vergeten... mijn handen zweetten... de minuten leken een eeuwigheid... als het flikkengebroed te voorschijn zou komen was ik bereid het vuur te openen... dat is wat we hadden afgesproken... ik zeg tegen mezelf dat ik de volgende keer niet in de wagen blijf... ik wil liever de bank binnenstappen... uiteindelijk zag ik mijn vrienden uit de bank lopen in de richting van de wagen... ik sprong in de auto, wierp het geweer op de achterbank en pikte hen op...

In de wagen kwam alle opgestapelde energie en spanning van de voorbije momenten vrij... Mijn vrienden lachten, ik ook... ze maakten grapjes over hoe ik eruitzag met mijn geweer en mijn zonnebril... we legden met volle snelheid het traject af dat we daarvoor hadden afgesproken... ik liet ze achter op de afgesproken plek waar ze zichzelf, de wapens en het geld in veiligheid brengen... ik moest me ver van onze ‘basis’ ontdoen van de wagen... ik heb de gewoonte wagens in brand te steken...

Enkele dagen later vond mevrouw Cristina aan de deur van haar huis een zak met 150 000 pesetas. In de wijk verschenen slogans met rode verf: ‘Totale amnistie!’, ‘Alle gevangenen op straat!’. De linksen van de wijk spraken over ‘politieke gevangenen’... de mensen van de wijk verstonden hen niet... de ‘politieke gevangenen’ waren toch al met twee deelse amnistieën vrijgelaten... ze spraken over ‘solidariteit’, ‘vrijheid’... maar alleen voor de gevangenen van hun organisaties... En de gevangenen van de wijk?

Ik nam deel aan ‘politieke’ vergaderingen... ik was 15 jaar oud en ik begreep niets van wat ze zeiden... daarenboven waren het altijd dezelfden die spraken... ze spraken als ‘types op televisie’...

Met een omhelzing nam ik afscheid van mijn vrienden... ze hadden een vergadering... ik was aan het plannen om een warenhuis met voedingsproducten (Revilla) leeg te roven om het voedsel dan uit te delen in de wijk... ik ben er in geslaagd...

– Roep me wanneer jullie een andere actie plannen... de politiek interesseert me niet... –

Op meer dan twee jaar tijd slaagden we erin om met succes meer dan twintig bankfilialen en een twaalftal tankstations te onteigenen en nog andere acties van dat soort te verwezenlijken... Er zijn nu bijna 30 jaren voorbijgegaan sinds deze scènes, deze dingen, deze 'discours' en nochtans lijkt het een 'actueel' thema om onderscheid te maken tussen de gevangenen...

Het is absurd om te denken dat alleen de gevangenen met politiek bewustzijn onze 'solidariteit' waard zijn... alsof de zonen van mevrouw Cristina ook niet de overmacht van het Systeem voelen... alsof de 'lumpen' niet in staat zijn om conclusies te trekken uit hun ervaringen en condities... alsof hun gebrek aan 'onderricht' en 'cultuur', aan geld en steun al niet genoeg straf en ostracisme zijn... Zo'n onderscheiden in de gevangenis dienen tot niets, ze zijn niet relevant omdat de gevangenisarchitectuur het op zich neemt om de gevangenen te 'mengen', niet op basis van hun 'politieke ideologie', maar net het tegenovergestelde... de tijd, de architectuur, 'het persoonlijke', de omstandigheden, de mentaliteit, de individuen... alles wordt kunstmatig geconstrueerd... geconstrueerd op zulke wijze dat de machts- en krachtsverhoudingen het gevolg zijn van de 'dagelijkse werking', het is te zeggen : de vervreemding, de overmacht, enzovoort...

Als verdedigingsmechanisme (of beter, zelfverdediging) zowel binnen als buiten (het Systeem is hetzelfde aan beide zijden van de muur) tegen deze valse 'scheidingen' is er de informele organisatie... en deze baseert zich niet 'alleen' op en voor de acties ; alle activiteit beantwoordt aan een 'organisatie van de taken' die twee simultane doelen nastreven : 'ons leven leven, hier en nu' ; wat niet tegengesteld is aan het vooropstellen van doelen die 'ambitieuzer' zijn en onze eigen 'individualiteit' 'overstijgen' (wat al evenmin betekent om het individu te doen verdwijnen of vervreemden in wat voor soort van 'gemeenschap' of 'communisme' dan ook...)

Wat we verlangen, of alleszins wat ik verlang, is dat de machtsverhoudingen gebaseerd op dwang verdwijnen... dat we leven en handelen zoals onze 'ingewanden' ons zeggen... dat we de 'anderen' niet zien als 'objecten' en/of 'subjecten' maar als individuen... De vrijheid bestaat niet uit het 'vervreemden' van de andere, maar uit het begrijpen van de 'belangen' en verlangens die we samen delen in ruimtes van gemeenschappelijke vrijheid... en, in die zin, samen leven/zich organiseren en handelen/denken zonder 'af te zien' van zichzelf... zonder delegatie, door deel te nemen, door de handen vuil te maken, door zich te betrekken, door 'verantwoordelijkheden' op te nemen enzovoort enzovoort...

Er bestaat geen enkele organisatie die boven mijn individuele vrijheid staat... en evenmin wil ik deel uitmaken van een revolutie waarin ik niet kan dansen.

Gabriel

De delinquentische dialectiek

De anarchie: een permanente spanning met het bestaande

De anarchie is veel meer dan een politiek-sociale beweging; het is een permanente spanning met het bestaande, zowel in onszelf (intern/individueel) als in de omgeving (het externe/het sociale).

Er zijn er teveel die ervan uitgaan dat het volstaat om te 'militeren' in (of verbonden zijn met) een specifieke anarchistische organisatie, de anarchistische esthetiek te dragen en over anarchisme te praten om een 'anarchist' te zijn... Is dat zo? Is de anarchie 'een zaak' om verteld of om geleefd te worden? Ik vraag me hier af, als de anarchie gereduceerd wordt tot een salonfilosofie, tot een nostalgische geschiedenis uit het verleden en/of tot een marginale esthetica, wat blijft er dan nog van over?

De anarchie kan niet herleid worden tot iets waarover enkel gepraat kan worden in al zijn vormen en uitdrukkingen..., het is geen passief object, een aantal gemummificeerde ideeën, enige aseptische rituelen, leeg en repetitief zoals in de prefilosofische tijd waar de mythe het rationele denken verving.

De anarchie, eenmaal begrepen en geassimileerd, roept om geëxperimenteerd te worden, om gerealiseerd te worden: Vandaag, Hier, NU, in en met ons allen en onze manier van haar te begrijpen en te voelen... Het volstaat niet te praten over ACTIE, er moet ACTIE zijn!! Het volstaat niet over de anarchie te dromen, die anarchie moet ook tot uidrukking komen!!

Het is duidelijk dat het niet altijd makkelijk noch aangenaam is om de spanning (en de contradicties) die ze genereert in onszelf te voelen, het conflict met al die zaken die het Bestaande uitmaken en de obstakels die onze anarchistische verlangens, passies en aspiraties belemmeren, bedreigen, beteugelen... Welke persoon, anarchist of niet, deinst niet terug, afhankelijk van zijn mogelijkheden, voor de moeilijkheden, de twijfels en de reservers tegenover

situaties van conflict en confrontatie? Toch is het precies op dit punt, voor deze Gordiaanse knoop, waar de oplossing, de bevrijding en de proef van onze kracht zich bevinden... Hoe kunnen we weten waartoe we in staat zijn zonder onszelf op de proef te stellen en te experimenteren?

Het kan zijn dat we niet exact weten wat datgene is wat we willen op sociaal-politiek niveau, dat we geen theoretisch corpus hebben, noch een statisch alternatief waarop we een nieuw 'project/orde' kunnen bouwen... We gaan onze mond niet vullen met hoogdravende vertogen noch met patserige projecten dienaangaande... Maar we weten wel wat we niet willen (dat ze ons regeren, bevelen, manipuleren; dat ze ons uitbuiten, ons controleren en ons zeggen wat en hoe we moeten deken, voelen, zijn en bestaan... bijvoorbeeld) en andere dingen die we wel verlangen (vrijheid, onszelf bepalen, andere vormen van denken, voelen, zijn, bestaan, relaties ten aanzien van anderen en onszelf, leven, creëren en experimenteren).

En zo hebben we enkel als uitkomst de rebellie op basis van onze verlangens in permanente spanning met het bestaande, de vrijheid, de dromen en alles wat we onszelf kunnen bezorgen...

De moraal: we moeten NIETS en willen ALLES... VANDAAG, NU, en we vechten ervoor; voor de Anarchie.

Rebellie, opstandigheid, sociale rebel

De rebellie wacht op niets en niemand, en verwacht ook niets; is op zichzelf al het antwoord in werking, de onmiddellijke consequentie van de spanning; een catharsisproces van bevrijding...[…]

De sociale rebel is elk individu dat zich losgemaakt heeft van de Massa, die zich bevrijd heeft van alle ballast (inclusief dat van het subject) en zich laat leiden door zijn/haar anarchistische overtuigingen, verlangens en passies zonder angst voor het oordeel of het criterium van de één of de ander; want hij/zij draagt en vindt het Principe (de Principes), het Middel (de Middelen), de Waarde (de Waarden) en het Doel in zichzelf. Hij/zij is een zelfbepaald en zelfvoorzienend individu die geen hoop of de anderen nodig heeft om hier en nu te rebelleren. Hij/zij aanvaardt het risico en de passies van zijn/haar verlangens, wat ook de consequenties en verantwoordelijkheden van zijn/haar acties zijn.

En dit gebeurt zo omdat wanneer iemand zichzelf kent (en kennis heeft), zichzelf respecteert (en respect heeft) en van zichzelf houdt (en kan houden van), hij/zij alle wapens en krachten van lichaam en geest gebruikt om het vrije en liefhebbende wezen dat hij/zij is, de liefhebber van het leven, te beschermen en behouden... en deze libertair doet dat niet alleen voor zijn/haar vrijheid en leven, maar ook voor dat van de anderen, want deze vermenigvuldigende levens en vrijheden scheppen de noodzakelijke voorwaarden en ruimtes voor het gemeenschappelijke anarchistische leven.

De anarchistische rebel is voor alles (of voor niets) een persoon die zichzelf ontvoogd heeft, iemand die de wereld waarin hij/zij leeft begrijpt, en voor zichzelf beslist om in te grijpen op ieder aspect, iedere orde van het Bestaan en het Bestaande. Niet alleen om egoïstisch te kunnen genieten van zijn/haar staat van vrij zijn, maar ook om deze vrijheid uit te breiden...

Deze vrijheid is er één die ontstaan is uit een permanente existentiële spanning die ervoor zorgt dat zijn dialectiek (thesis-antithesis-synthese) altijd dynamisch is, nooit statisch. Of met andere woorden, metaforisch gesproken: in de voortgang van het bestaan verliezen we zoals de slangen ons vel, die vellen hebben een relatieve levenscyclus (in ruimte en tijd), we maken ons ervan los om te kunnen blijven groeien en ons aan te passen aan de veranderende omgeving. In deze zin is de groei van onze gedachten-verwerkelijking, en de aanpassing is de synthese van tijd en ruimte in het verloop van het bestaan.

De anarchistische rebel (ongehoorzaam en wars van alle autoriteit en autoritarisme) begrijpt dat, hoe gezond, rechtvaardig en vitaal zijn revolte ook mag zijn, hij gelijkgestemden moet vinden met wie hij de revolte als project en relateit van vandaag en nu kan delen en uitbreiden opdat zijn project niet langer louter individueel en anekdotisch is...

Hoe zich organiseren, en met wie?

Informele en diffuse organisatie

De manier om zich te organiseren moet informeel en diffuus zijn, en met 'informeel en difuus' bedoelen we dan elke groep individuele anarchisten die besluiten op basis van een bepaald thema of project zich te groeperen om tot actie over te gaan...

Met wie? Natuurlijk met sociale rebellen die zich verwant voelen met het project dat we voorstellen, zij moeten niet noodzakelijk ook het anarchistische ideaal nastreven... En dit is zo, of zou zo moeten zijn, omdat als we onze projecten willen realiseren, en onze passies en verlangens willen beleven, en nieuwe ervaringen willen opdoen, het niet volstaat ons te omringen met strijdmakkers die onze ideeën delen, maar dat we bondgenootschappen moeten sluiten met die sociale rebellen die op natuurlijke wijze ontstaan in de schoot van de sociale strijd tegen het Bestaande en voor het Bestaan.

Als iemand van ons een boek will utgeven, doe het dan liefst bij een anarchistische uitgeverij, maar indien die er niet is, stap dan naar een andere waar je ook vertrouwen in kunt hebben. Als iemand van ons een bank wil beroven, probeer dit dan te doen met iemand die reeds ervaring heeft, maar als zo iemand niet voorhanden is, zoek dan een sociale rebel (die weigerachtig staat tegenover de betaalde arbeid, maar misschien niet gekant is tegen het kapitalisme in zijn geheel) waar je vertrouwen in hebt voor dit bepaald project. We moeten duidelijk stellen dat er een verschil is tussen een welbepaald plan, een bepaalde actie, en het grotere geheel, het Project.

Het ideale zou zijn om ieder plan, iedere actie te kunnen uitvoeren met gelijkgezinden met het project van onze existentiële verlangens in ons achterhoofd, maar de realiteit is dat niet alle anarchisten op dezelfde lijn staan. Bovendien worden we vaak gecriminaliseerd en gebrandmerkt als 'anarcho-delinquenten', 'anarcho-insurrectionalisten', en/of 'anarcho-terroristen'...

Aan hen die ons bestempelen als 'illegalisten' kunnen we enkel in herinnering brengen dat alle acties die wij voeren altijd een plaats hebben gehad in de geschiedenis van het anarchisme, dat wij in de voetsporen treden van de anarchisten van de DAAD, en het anarchistische ideaal nastreven dat, dat is evident, niet wordt bereikt in de folkflore noch in de legaliteit.

Esthetiek en ethiek

In elke politiek-sociale beweging bestaat er een bepaalde esthetiek die refereert naar deze bepaalde groep, waarmee men naar buiten toont hoe men de dingen ziet, hoe men ze aanvoelt of hoe men zich identificeert (de ene, het individu, tegenover de andere, de anderen). De esthetiek is een vorm, een manier om aan de anderen te tonen wat en hoe we denken en voelen.

Door de manier waarop we ons kleden, de manier waarop we praten, door de muziek waarnaar we luisteren, zeggen we aan de anderen hoe en met wie we ons identificeren. We kunnen hierbij denken aan een aantal groepen of bewegingen die door hun esthetiek hun ideologie of positie toonden, tenminste aan de buitenkant. De hippies, de punks, de linksen, de Black Panthers, de typische arbeider of de typische zakenman in kostuum.

Op het uiterlijk oordelen we en worden we beoordeeld, of zo je wil, worden we geëvalueerd-gekwalificeerd en vice versa.

Jammer genoeg is vandaag de dag dit esthetische aspect niets meer dan een commerciëel product geworden, een pose, niets waarachtig of betekenisvol. Een mode die ons niets verteld over wie wie is in deze parade, in deze 'sociale show' waar we ons uiterlijk aanpassen aan de gelegenheid en/of het moment.

Daarom moeten we ons opnieuw beginnen afvragen wat echt belangrijk is voor ons: SCHIJN of ZIJN, TONEN of DOEN...

Zelfs als onze esthetiek oprecht is (en niet enkel een beeld of een mode) vinden we het niet belangrijk ons te tonen, want wat we echt willen is te leven wat we tonen. Waarom? Voor wie? Waarom ons onderscheiden en ons tonen als de 'militanten' die we zijn? Ijdelheid der ijdelheden!!

Verder dan het esthetische ligt het ethische, datgene wat ons werkelijke zijn aan de anderen en aan onszelf toont. Het is de weg die we afleggen, onze daden die ons duidelijk definiëren, en zeker niet onze kleren, onze kapsels of onze oorringen. Vandaag de dag zien we gevangenisbewakers, politieagenten en rechters met oorringen en een 'alternatief' uiterlijk...

Het is duidelijk dat elk proces zijn tijd vraagt, of het nu individueel of collectief is, niets komt voort uit de spontaniteit, alles is de vrucht van inspanning en bewust nadenken.

Als we niet willen verstarren en in de marginaliteit vervallen, als we ons willen representeren en handelen naar onze ideeën, wensen en passies, moeten we 'bewegen'...

Iedere politiek-sociale beweging die verstart, bederft, fossilisseert en houdt op met effectief te zijn, ze wordt folkflore...

De opstand

De anarchistische opstand is reeds een feit, een realiteit, een plan en een project dat in werking is. We zijn met een aantal op verschillende plaatsen, verenigd rond de affiniteit met een project, informeel georganiseerd en verspreid over het grondgebied...

Wij zijn de anarchisten en sociale rebellen in beweging, degenen die het beu zijn en rebelleren tegen alles en nog wat het Bestaande is en al zijn orde(r)s.

Wij zijn geen 'voorhoede' van wat dan ook, wij vertegenwoordigen onszelf en beleven onze Verlangens en

Passies met volle intensiteit.

Wij nemen onze verantwoordelijkheden op met waardigheid en eer, geen oordeel en geen straf kan de revolte stoppen... Zolang de revolte en de rebellen, ongehoorzaam aan iedere autoriteit en ieder autoritarisme, bestaan zal er spanning en conflict zijn in/met het Bestaande...

De revolte houdt niet op wanneer de rebel wordt “on-terecht” gesteld en opgesloten door een bourgeoisrechtbank. Integendeel, de rebel groeit door deze tegenspoed, het is hier dat hij/zij zijn/haar karakter sterkt en dat de veronderstelde twijfels die hij/zij zou kunnen hebben zich omvormen tot onweerlegbare zekerheden. Het is dan dat men de genadeloze en moordende natuur van de staat en haar handlangers begrijpt. Het is in de gevangenis dat de rebel definitief zichzelf bepaalt.

Laten we onze levens aanscherpen... de Anarchie is onvermijdelijk.

De onteigening is noodzakelijk

Om het even welk plan dat je wil realiseren, je zal altijd poen nodig hebben. We leven in een kapitalistische maatschappij/systeem en iedereen weet dat je met werken, collectes en benefieten nooit genoeg geld bij elkaar kan brengen om onze plannen te realiseren.

Het is om het even of je anarchist bent in een formele of informele organisatie, of individueel...; hoe vaak heb je een plan laten vallen omdat er niet genoeg geld voor was?...

De Banken en Juwelierszaken zijn daar, wachten tot jij je wapent met moed, en hen onteigent van de meerwaarde van hen die zijn zoals jij... zodat jij je eigen boeken kan uitgeven, en zodat je propaganda in betere kwaliteit en grotere kwantiteit kan verspreid worden..., zodat je een oud huis kunt huren of kopen, dat je dan kan restaureren samen met andere strijdmakkers en er een sociaal centrum of wat je maar wil van kan maken..., zodat je printers, computers en scanners kan hebben...; zodat je de ontsnapping van gevangen kameraden kan financieren of wat je ook maar nodig hebt...

Het is niet zo moeilijk, ze zijn zichtbaar, ze hebben uurroosters, gewoontes,..., en je moet niet enkel aan de structuur denken. Ik bedoel, soms zien we een Bank of een Juwelierszaak en denken we, dit is niet voor ons, wij zijn geen professionelen, dit is een té grote onderneming voor ons...

Soms volstaat het om de bankdirecteur of de baas van de juwelierszaak te volgen en zijn schuilplaats te lokaliseren, het is de beste plek om ze te pakken te krijgen...

Het is belangrijk ‘overtuigend’ te zijn, als je erin slaagt psychologisch angst aan te jagen, zal het niet nodig zijn het fysiek te doen. Natuurlijk, in het begin zal een kolfslag op het hoofd de poorten van het begrip moeten openzetten... Dan, het verhaal van ‘wij zijn anarchisten’ en alle achtergrond, daar geven ze geen zier om. Je hebt ze steviger bij de ballen als je tegen ze praat op de ‘delinquente’ manier. Iets in de trant van: “Luister kerel, of je geeft me alles, of ik maak iedereen hier van kant,” “morgenvroeg ga jij met mij mee, en mijn collega blijft hier bij je familie, als je me alles geeft, gebeurt er hier niets”... Bijvoorbeeld.

Je hoeft de kapitalisten niet te ontzien, zij doen dat ook niet met ons. Men doet wat men moet doen, de tederheid is voorbehouden voor als we onder

medeplichtigen van de revolte of van de liefde zijn. Geweld is voor als we met acties bezig zijn, of het nu om een onteigening gaat of een aanslag...

Wij houden onszelf niet voor de gek, in een oorlog bepaal je de regels zelf. Er is geen handleiding voor de onteigening, alles hangt af van de fantasie, informatie, planning en uitvoering.

Als je wil dat alles 'vloeit' en dynamisch is en geen stagnatie... beweeg dan, denk, zoek, handel... Handel, kameraad!!... De onteigening is mogelijk, en ze is noodzakelijk...

Gabriel Pombo da Silva

Zo druk ik mijn solidariteit uit

Met een stevige pas
die voor niets terugdeinst
en een al even brede als stralende glimlach

Met een liefdevol hart
dat zich ontbloot
voor de kameraad

Met een tedere hand
en de andere gewapend

Zo druk ik mijn solidariteit uit:
door in elk gevecht
de waardevolle vrijheid
te veroveren

Gabriel
augustus 2004